

Tartalom:

Főszerkesztői beköszöntő.....	1.oldal
Városunk hírei.....	1.oldal
Hírek a nagyvilágból.....	2.oldal
Torozon Tavernája.....	3.oldal
AranyKörÚt - Erdőpille.....	4.oldal
Tengeren innen, falakon túl - A Tenger Vigyázói.....	5.oldal
AranyKörÚt - Zorat Oranin.....	8.oldal
Tengeren innen, falakon túl - Rú Bennar beszélő serlege.....	10.oldal
Elfeledett pergamenek-Mearin Laron: Egy varázsló botja.....	11.oldal
Kincsvadász legendák.....	18.oldal
Arcképcsarnok – A Vörös Bakó.....	19.oldal
Síkkapu - Rínatábor élménybeszámoló.....	20.oldal
Impresszum.....	21.oldal

Főszerkesztői beköszöntő

Erion tisztos polgárai!

Beköszöntött a forrórság, s ilyenkor mi sem esik jobban, mint hűsölni valami jóféle, pinchideg bor társaságában a házak belsejében.

Ám hogy a kedves Olvasók így is értesüljenek mind városunk történéseiről, mind a nagyvilág érdekességeiről, mi nem tétlenkedtünk most sem.

Reméljük, hogy újabb számunk ismét találkozik a kedves Olvasók ízlésével, s megannyi furcsasága ellenére is kellemes időtöltést kínál.

A kedves Olvasók érdeklődésében és meglegedésében reménykedve, *jó olvasást kívánva maradok tisztelettel:*

Adras Tamon

Városunk hírei:

Közös zárándoklat! A *Gulam Nagymecset* közös zárándoklatot szervez Abu Vudekbe, melyre a *Hagyományos Út* minden olyan követőjét elvárják, aki még nem tette tiszteletét az Alapító sírjánál. Indulás az Áldozat havának első napján, pirkadatkor, a Nagymecset elől. A részvétel díját, öt aranysepiát eddig az időpontig kérjük a mecset hivatalába befizetni, *Thamal el-Khadr* kádinak.

A **Nehredan Társaság** ezúton ajánlja fel zárándok-helyettesítő szolgáltatását! A társaság zárándokai potom tizenöt aranysepiáért átválalják mindama kényelmetlenségeket, amit a Hagyományos Út becsületes követői máskülönben kiállani kényyszerülnének. Aki okirattal igazolja, hogy felfogadott helyettesítő zárándoka idén vagy a tavalyi évben még Abu Vudekbe érkezése előtt meghalt, az fele áron veheti igénybe a Társaság szolgáltatását! Keresse fel a Nehredan Társaság irodáját a Számum közben (a Nagymecset mögött)!

közönség kedvencévé tette. E hónapban a *Könnyes Vermek Arénájában* lép fel; ellenfelei eleinte válogatott, egzotikus vadak lesznek, később pedig értelemmel bíró szörnyetegek: ogárok és zagnolok. A hónap utolsó napján pedig összeméri erejét a legendás "*Morzsoló*" *Gharnnel*, az évek óta veretlen udvari orkkal, a Könnyes Vermek bajnokával. A fogadással foglalkozók máris lázban égnek, és az esélyeket latolgatják; miközben értesüléseink szerint súlyos aranyakért árverezték el Szreetr Krrusr törött kéthegeyű lándzsáját (melyet az emlékezetes óriás-skorpió elleni tusájában használt), valamint a kirurgusok által a bajnok potrohából eltávolított oroslánkarmokat is.

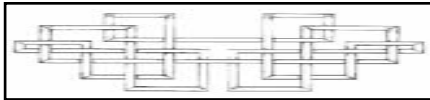
Új díjszabás a Kapuk Terén. E hónap elejétől megváltozik a városunkba érkező és onnan induló mágikus útvonalakon keresztül tett utazások ára. Nem minden útvonalat érint a változás, csak a következőkben felsorolt országokba utazhatunk más díjakért. Ifinbe eddig ingyenes volt az indulás, mostantól azonban az átlépési díj egy aranyat kóstál, viszont az ifini szekérrel való indulási díj egy arannyal csökkent, így három aranyra állt be. Városunk hosszas tárgyalások után meg egyezett Erigow hercegevel, hogy országa a horribilis öt aranyas érkezési díjat négy aranyra csökkentti. Bár a kedvezmény nem jelentős, így is nagy könnyebbséget jelenthet az utazóknak. Ezzel egy időben azonban az Erionból Erenbe való érkezés ára két aranyról négyre nő. A szöbeszéd szerint a módos utazók örömmel fogadták a kedvezményeket a párhuzamos drágulások ellenére is.

Új legenda van születőben? Mind a mai napig nem talált legyőzőre az arénák új csillaga, *Szreetr Krrusr*. Az aun származású bajnok a riegyoi Dinisből érkezett, és a Lant havának tizenötödik napján lépett először a Rivinai Aréna homokjára. Minden párharcban győzelmet aratott, lélegzetelállító küzdőstílusú pedig azonnal a

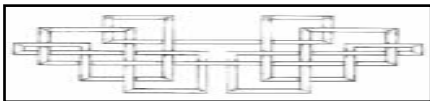
Mi történt Erionon kívül?

ÉSZAK

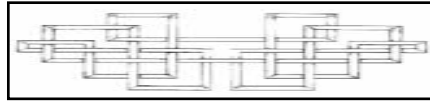
Ismét emelkedik az abbitacél ára. Abaszisz kormánya egy héttel ezelőtt bejelentette, hogy egyötödével megemeli az abbitacél tömbönkénti eladási árát. Külhoni szakértők szerint az emelés nem lehet tartós, az elszegényedő aszisz állam nem lesz képes fenntartani a nagykirály hitelezőinek és hercegkapitányainak nyomásával szemben. A rossz nyelvek az elhibázott gazdasági lépés háttérében pusztán annyit látnak, hogy Otolkir ismét Toronnal akar packázni, ez pedig szankciókhoz – és talán még megtorláshoz is – vezethet a Császár részéről. Sok elemző egyetért abban is, hogy a megszokott aszisz hintapolitika újabb lendülése. Remélhetőleg senki nem fog kizuhanni abból a bizonyos hintából.

Menekültek érkeztek a Dwyll Unióba Toron földjéről. Nagyszámú szökött rabszolga érkezett Toron egyik határmenti tartományából a dwoonok földjére. Több, mint négy tucat főt számlál a csapat, ennyi embernek még soha nem sikerült egyszerre megszökni Toronból, így hatalmas meglepetést okoztak Ranil népének. Miután biztonságba helyezték a menekülteket, azok elmondták, hogy gazdájuk engedte szabadon őket. Szerintük a nemesúr megőrült, az utóbbi időben viselkedése teljesen ellentmondásos. Évtizedek óta hű bizalmi embereit kivégeztette, rabszolgáit felszabadította, majd vadászni kezdett rájuk. Ez a csoport is érthetetlen okokból menekült meg: a gyűrű már bezárult körülöttük, mikor a katonák fegyverüket leeresztve szó nélkül távoztak. Az Unióban aggodalom ütötte fel fejét, egy őrült toroni nemes ámokfutása semmi jót nem ígér.

Katasztrófa Doranban! A Lant havának 19. napján hatalmas robbanás rázta meg Doran városát, melyet a Belsőváros egyik tornyában történt baleset okozott. A varázslótanács szűkszavú tájékoztatója szerint egy mágikus jellegű kísérletet végző, nemrégiben lediplomázott adeptus felelős a katasztrófáért. Bár sérülés senkit nem ért a hibát elkövető varázslót kivéve, az anyagi kár jelentős. A vizsgálat lezártaig a súlyosan sérült vétkest felfüggesztették a rendből és őrizetbe vették, ugyanis az eddig feltárt tények alapján ő okozta a robbanást, bár állítása szerint valamely ismeretlen erő tehető felelőssé az esetért. További információkat nem közöltek, remélhetőleg a nyomozás végeztével többet tudunk majd.

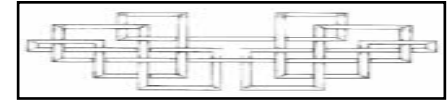

Megkerült az elveszett ékszer! Eddig igencsak titokban tartották, de hetekkel ezelőtt valami úton-módon mégis kiszivárgott, hogy Tarin egyik leghíresebb ékszerének lába kelt. Torof Oggi, a méltán híres törpekirály feleségének gyönyörű mithrill nyakéke, a rubinokkal és gyémántokkal gazdagon kirakott, Kristályharmat néven nevezett ékszer Erigowig jutott, mikor a felbőszült törpék megtalálták és visszaszerezték. Természetesen azonnal igazságot is szolgáltatottak, de ezt nem rótta fel nekik senki, hiszen egy kalandozócsapat volt a tettes. A legnagyobb gyémánt, a Harmatszív azonban hiányzik a nyakékből, ennek holléte még mindig ismeretlen. A bölcs törpekirály busás jutalmat ígér a megtalálónak.

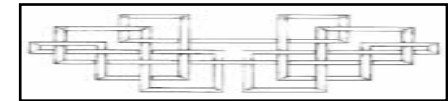
DÉL

Megválasztották az új nagymestert Viadomóban. Dreina Aranykör lovagrendjének előljárói a hónap elején hosszas tanácskozás után meghozták a döntést: Viadomo új nagymestere *Fregion con Harnass* lovag. Bár az ülések végeztével kiadott hírek szerint sokáig a másik jelölt, *con Greman* lovag volt az esélyes tapasztalata és kitűnő diplomáciai érzéke okán,

végül azonban a nála fiatalabb *con Harnass* lovag szenvedélyességével és nagyívú, páratlan tetterőről tanúbizonyságot tevő beszédeivel maga mellé állította a bizottságot. A végső szavazás szinte teljesen egyetértésben döntött *con Harnass* javára. Maga *con Greman* is örül az eredménynek, véleménye szerint az új nagymester ifjú kora ellenére is nagyszerű vezetője lesz rendjüknek, akit minden tudásával támogatni fog. *Harnass* lovag még nem ismertette távlati teveit.

Rajtaütés a tengeren. Kalózok támadtak egy pyarroni diplomatát szállító hajóra a Gályák tengerén. Ilyen esetre a Dúlás káosza óta nem volt példa, amikor gorkivi martalócok a partvidéki államokba segítségért utazó küldöttekre csaptak le, ahol csak tehették. Azonban a háborút kiheverő Pyarron megtorló akcióit követően ezek a támadások teljesen megszűntek. A város vezetői hitetlenkedve értesültek az újbóli támadásról. A diplomata sértetlenül vészelté át az incidenst és a merész támadókat visszaverték, azonban kilétüket és céljukat sűrű homály fedi. Ugyanis felröppentek olyan híresztelések, hogy az állítólagos kalózok szándékai túlmutatnak az újra erős Pyarron hergelésén. De arról, hogy mi lehet igazi céljuk, nem szól a fáma.

Véget ért az árnyháború! Egyik tudósítónk bemerészkedett Gorkvikba, méghozzá Warwik tartományba, ahol a kósza hírek szerint két nemesi család igencsak összekapott az elmúlt hónapokban. Mint kiderült, ismét szerelem volt a dolog mögött, méghozzá nem is egy, hanem rögtön kettő: *con Tarre* gróf fia beleszeretett *con Bellona* báró egyetlen leányába, ám a szépséges Rosalinde bátyja már gyermekként kijelentette, hogy csakis a hűgát veszi el feleségül. Lett is nagy viszály, amely nemrég a *con Tarre* család teljes megsemmisülésével ért véget. Mivel árnyháború történt, azaz az esetet nem lehet rábizonyítani a riválisokra, a győztesek megkapták jól megérdemelt jutalmukat, azaz a *con Tarre* család birtokait.

Mostanában folyton rám találnak az ijesztő történetek-történések. Így történt legutóbb is, mikor szokásomhoz híven a Világ Közepének is nevezett taverna már számomra fenntartott asztalánál üldögéltem.

Tőlem nem messze egy jellegtelen barna utazóruhába öltözött, fiatal férfi bámult maga elé egy kis palacknyi rum és kardja társaságában. Arc kifejezése némileg spiccesnek és nagyon türelmetlennek mutatta. Részeg azért még nem volt. Kis idő múlva felderült, mert megérkezett az, akit várt. Nyúlánk aszisz férfi közeledett az asztalok és a vendégeket kerülgerve. Fegyver nem látszott nála, védelmét is csak egy pár alkarvas látta el. Azonban mozgása nagyon furcsa volt, mintha testében csontok helyett folyadék lett volna, mintha nem kötnék az emberi korlátok. Felfigyelt rám, egy féloldalas mosollyal ajándékozott meg – azt kívántam, bár ne tenné. Úgy éreztem, egy farkas vigyorgott rám. Mondhatom, nyugtalanító jelenség volt. Társát mindazonáltal nem zavarta furcsasága, hozzá szokhatott már.

Az érkező letelepedett, italt rendelt egy arra járó felhasználótól, majd így szólt a másikhoz:

– Tegnap már elmeséltem neked az utolsó találkozásunk óta velem megesezt kalandok nagy részét, Darvel, de még nem jutottam el a legutolsó és leghihetlenebb történethez.

– A többi történeted is nagyon izgalmas volt, ha valami ennél is érdekesebb következik, alig várom, hogy hallhassam – biztatta társa őszinte érdeklődéssel. Tényleg jó történetek lehetnek, sajnáltam is, hogy nem jegyezhettem le őket.

Az aszisz halványan elmosolyodott, mint aki kellemes, boldog emlékeket idéz fel.

– Tudod, szerelmes lettem – mosolya tovább szélesedett, látva barátja enyhe zavarát. Am e mosoly nem illett eddig komor arcához, olyan volt, mintha leplezne vele valamit. Darvel mostanra jutott csak lélegzethez.

– Szerelmes? Te?! Hát, ez valóban hihetetlen. Sosem gondoltam volna, hogy ezt is megérjük – ugratta az asziszt. – Ki lehet az, aki a te szívedet rabul tudta ejteni? Hol élnek ilyen leányok?

– Az Anublie-tavaknál, ahol a vizek csak határtalan rengeteg partját mossák. Ó... valójában egy habléány.

Darvelnek torkán akadt az ital.

– Ne szédíts már! – nyögte ki hosszas köhögés után. Aztán gyorsan körülnézett. – Á, értem már! A többiek valahol itt vannak és most épp a markukba röhögnek!

Társa arckifejezését látva hamar megváltoztatta a véleményét.

– Nem, mégsem, te nem üznél ilyen tréfákat velem. Komolyan gondolod... De hát sellők csak a mesékben vannak, és ott is gonosz csábítók, akik a férfiak vesztére törnek.

– Én is ezt hittem. De ez a találkozás mindent megváltoztatott.

Ezután az aszisz elmesélte a történetet, melyet én már nagyon izgatottan vártam. Elmondta, hogy utazott a messi tóvidék erdeiben egy gyilkos nyomát kutatva, és hogyan lelte meg táborától nem messze egy hatalmas, kristálytisza vizű tó partján a sebesült habléányt, hogyan gyógyította meg, hogyan szövődött köztük szerelem első látásra. Történetében a sellő egyáltalán nem a mesék elvetemült boszorkánya, hanem védtelen nő volt, a vizek angyali teremtménye.

Magával ragadó stílusban, csiszolt irodalmi nyelvezetben beszélt, öröm volt hallgatni, bármilyen hihetetlennek tűnt is a meséje. De volt valami furcsa a hangjában, amitől csengése hamissá vált, akár a gorviki aranypénz. Az időközben megérkezett italt átveve szemé sarkából a poharába temetkező Darvelre pillantott, és neki kínálta a maga kupáját is. Társa magához húzta az utánpótlást, és várta a történet befejezését.

– De a csodák rövid életűek – folytatta az aszisz. – Mikor felgyógyult, Iriel könyörgött, hogy menjek el, amilyen messzire tudok, és soha ne jöjjek vissza. Nem értettem, mi ütött belé, hiszen addig annyira boldog volt. Faggatni kezdtem, míg végül elárulta, hogy tómenti népet gonosz ellenség támadta meg, fekete, bűzös iszapba fojtva városukat. Ellene harcolva sebesült meg, de most vissza kell térnie a népéhez, hogy segítse őket. Könyörgtem, hogy vigyen magával, hadd harcoljak az oldalukon, bár fogalmam sem volt hogy tudnám ezt megtenni.

Darvel ezalatt nekilátott a nyúlánk férfi italának is, továbbra is nagy érdeklődéssel figyelve, de immár kissé kábultan. Így nem vette észre, hogy társának története egyre hihetlenebb színezetet ölt. Felfigyeltem arra is, ami tudat alatt már a társalgás kezdete óta zavart: az aszisz gesztusai egyáltalán nem illettek mondanivalójához, úgy tűnt, nincs egészen tisztában azzal, mire is valóak. Minden ösztönöm

veszélyt sugott, feszülten figyeltem.

Közben a mese folytatódott.

– Azt mondta, ezzel hatalmas veszélybe sodorna, azt pedig nem engedheti meg. Bárhogy kértem, nem hajlott a szavamra, végül könnyek között eltűnt a habokban, mielőtt utána nyúlhattam volna. Megpróbáltam megkeresni, mélyre úsztam, de nem jutottam semmire.

– Napok múlva megtörtén hagyttam el a tavat. De nem hagyott nyugodni, hogy ő veszélyben van. Alidarba mentem, tudósokkal beszéltem a vizek életéről, főképp pedig gonosz lényeiről. Nyomokat találtam, de a vész szele engem is utolért. Titokzatos támadások értek, egyre veszélyesebbek, és már nem bírtam velük egyedül. Ezért kerestem meg a többieket, ezért jöttem el hozzád is. Segíts nekem, kérlek!

Darvel megrendülten bámult a poharába. Látszott rajta, hogy semmiképp nem áll ellen a kérésnek, hogy társa harca már az övé is.

– A többiek is jönnek, azt mondd? Mindannyian?

– Mindannyian. Ezek szerint te is benne vagy? – a férfi hangjában aggodalmas remény, de arcáról, melyet társa nem láthatott, mohó várakozás sugárzott, ismét megjelent a borzongató, féloldalas mosoly.

– Persze – felelte Darvel. Leintette az egyik közeli felhasználót, és fizetett. – Induljunk is mielőbb.

Kardját felkapva, kissé bizonytalanul, de tempósan elindult a kijárat felé. Az aszisz is felállt – kobra bújik így elő a dzsad kígyóbűvölők kosarából –, és egy pillanatra csak bámult utána, vészjósló mosollyal. Mint aki nagy győzelemnek örül. Aztán utoljára körülpillantva ő is elindult – én pedig láttam szemének sarkát, megborzongtam a hideg, ezüstszínű villanástól. Pillanatig ültem bénultan a réműlettől. Immár teljes bizonyossággal tudtam, hogy Darvelt veszély fenyegeti. Felpattantam, hogy utánaeredjek és figyelmeztessem, de addigra ők már kint voltak a taverna előtt. Előttem a tömeg mintha szándékosan megsűrűsödött volna, kétségbeesetten furakodtam az ajtó felé. Megbotlottam egy hirtelen kitolt székben, a földről láttam, hogy Darvel éppen felszáll lovára. Kiáltottam, de hangom elveszett a zivajban. A bejáratához érve már csak távolodó alakjukat láthattam a tömegben.

Erdőpille, avagy Laorillien

AranyKÖRút

Tudományos jegyzetek egy Krad pap tollából

Az erdőpillék népét úgyszintén Yllinorban ismertem meg, öreg tanítóm meséi és saját tapasztalataim alapján.

Őseink nyelvén nevük eredetileg "N'arahí Laorillien" volt, mert azokban az időkben a laorillien szó jelölt minden vidám, színpompás pillangót, amit öröm nézni. Napjainkban azonban az "erdei" jelentésű n'arahí szó már nem használatos, mivel a laorillien szót kizárólag az erdőpillékre értjük. A n'arahí továbbá erős és magasztos szó, ha mindenképpen erdeit akarunk mondani a laorillien előtt, akkor manapság a "lar'i" jelzőt használjuk.

Ezeket az örökké vidám, csapongó apróságokat Narmiraen, a Lombok Közt Kacagó Napsugár teremtette, mint a nar-daeleket (amint azt korábban volt szerencsém kifejtteni), mégpedig valamikor a Negyedkor elején. Célja azonban mind a mai napig homályos; öreg tanítóm szerint a fajháborúk borzalmában búskomorrá vált elfek közé így kívánt vidámságot és örömet csempészni. Egy fiatal kora ellenére sokat látott megtartó viszont úgy vélte, a Lombok Közt Nevető Napsugár oly nagyon vágyott már gyermekeiként szeretni valakiket, hogy teremtett egy fajt, mely mindenben a zsbibongó gyermekekre emlékeztet.

A laorillienek tudomásom szerint a legapróbbak a szavakkal szóló lények közt: magasságuk mindössze öt-hét erioni hüvelyk. Kicsiny testük arányos, és mindenben ránk, elfekre emlékeztetnek. Hátukon két pár, a szitakötőkére emlékeztető szárnyacskát viselnek, melyek hossza összecsukva nagyjából testmagasságukkal egyezik – ennek ellenére mikor sétálnak, nem zavarja őket. Röptük kecses és kellemesen zümmögő. Színpompás, tarkabarka ruhákat viselnek: a férfiak inget, nadrágot és mellényt, a nők pedig szoknyát és köténykét.

Mint megtudtam, északon és délen egyaránt megélnék, de csak a lombhullató erdőket kedvelik. Sokan laknak közülük az elf szállásterületeken is. A gonosz helyek azonban taszítják őket: Krán vagy Ediomad erdeiben nyomukat sem találjuk.

Életük kurta hatvan-hetven esztendő, ez azonban nem zavarja őket. Az elmúlást is jó mókának tartják, és mikor egy társukat a fák odvaiba temetik, nem sírnak: vidám lakomát, dínomdánomot csapnak, és felidéznek az elhunytal töltött vidám perceket. Ahogy számítom, életük folyása nagyjából az emberekére emlékeztet; születésük után tizenöt-tizenhat évvel párt választanak, bár csúcsap természetük miatt általában csupán néhány évnyi időtartamra. Így bizony komoly összpontosítást igényel a rokoni viszonyok átlátása, hiszen nagyon

sokan állnak egymással féltestvéri kapcsolatban.

Öreg fák odvaiban és ágakból font kunyhókban laknak, ágyuk moha és avar. Űgyesen vadásznak, apró fajaikkal főleg madarakat ejtenek el, de állítólag csodás pecsenyét készítenek szöcskelázból is. Ezeket az apró fajakat hozzánk hasonló ügyességgel használják; az erdő ragadozói ellen olykor kábító méreggel bekent vesszőkkel. Minden bogyót, gombát és gyümölcsöt ismernek, kedvenc csemegéjük pedig a méz. Ez utóbbi megszerzése nem kevés furfangot kíván: számukra egy méhcsipés végzetes lehet, a kaptár feldúlása viszont idegen tőlük.

Egy környéken általában egy nemzetség lakik, ami általában gyakorlatilag a közös ükzüllőtől származók közössége. E közösség élén a legidősebb pille áll, legyen férfi vagy nő; de ez valójában csak amolyan látszattiszttség, komoly befolyása nincs a nemzetség tagjaira. A nemzetségek többnyire egymástól néhány mérföldre laknak; gyakran tartanak közös multságokat, ami azért is fontos, mert a fiatalok párt csak másik nemzetségből választanak. Ha egy helyen a pillék túl sokan lesznek, néhány fiatal család egyszerűen odébb költözik.

Különösnek találtam, hogy rendelkeznek megtartókkal: a Lombok Közt Kacagó Napsugár hatalma átjárja ezeket a csöpp teremtményeket is, semmivel sem csekélyebb mértékben, mint Narmiraen egyéb megtartóit. Eggyel beszéltem is közülük: erdőpille létére szokatlanul bölcsnek és megfontoltnak tűnt.

Lételemük és éltetőjük ugyanis a móka és a kacagás. Általában egymást bosszantják, de az igazi öröm az, ha idegenek tévednek a területükre. Általában elcsennek valami apróságot az emberektől vagy az elfektől, és leteszik egy magas ágon; a dühöngőket utána kicsúfolják, a fára mászókat kikacagják. Elénekeltek nekem egy balladát egy orkról, akinek kedves csatabárdját hurcolták fel a fára, valaha rég. Vendéglátóim ugyan soha nem láttak még orkot (ez Yllinorban nem is csoda), de pukkadoztak a nevetéstől, mikor eldalolták, ahogy a vicsorgó és káromkodó szörnyeteg tehetetlenül öklözte a vaskos fatörzseket. Az engem kísérő fiatal elf megtartónak egyszer az íját emelték el, és „váltásgdíjként” pergő táncot táncoltattak vele.

Különös kedvvel tanulnak nyelveket, és nagy tehetséget is mutatnak benne: bosszantó szokásuk, hogy mindenkit a saját nyelvén csúfolnak ki. Egymás közt anyanyelvüket használják, melyet a Lombok Közt Nevető Napsugár tanított nekik: ez egy egyszerű elf nyelvjárás, számtalan vidám hangutánzó szó-

val teletűzdelve, és szinte az érthetlenségig hadarva.

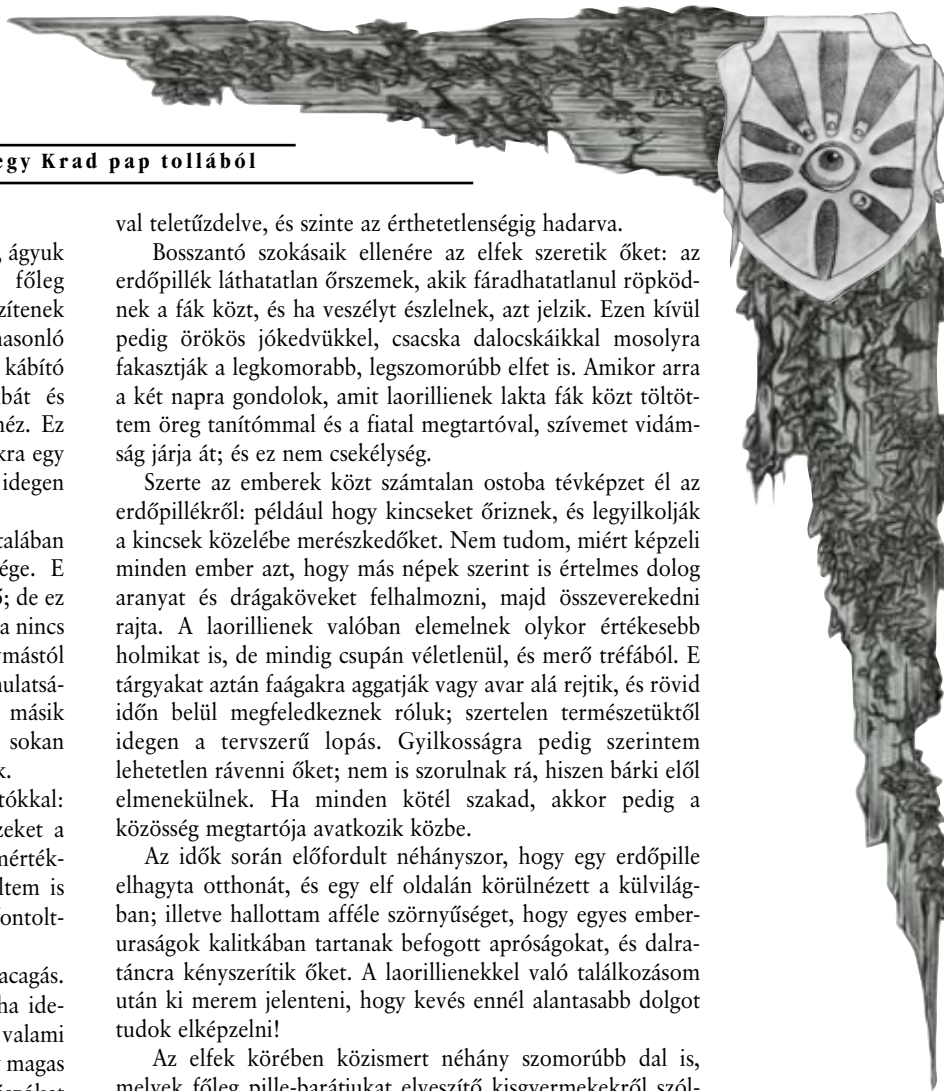
Bosszantó szokásaik ellenére az elfek szeretik őket: az erdőpillék láthatatlan őrszemek, akik fáradhatatlanul röpködnek a fák közt, és ha veszélyt érzelenek, azt jelzik. Ezen kívül pedig örökös jókedvükkel, csacska dalocskáikkal mosolyra fakasztják a legkomorabb, legszomorúbb elfet is. Amikor arra a két napra gondolok, amit laorillienek lakta fák közt töltöttem öreg tanítómmal és a fiatal megtartóval, szívemet vidámság járja át; és ez nem csekélység.

Szerte az emberek közt számtalan ostoba tévképzet él az erdőpillékről: például hogy kincseket őriznek, és legyilkolják a kincsek közelébe merészkedőket. Nem tudom, miért képzeli minden ember azt, hogy más népek szerint is értelmes dolog aranyat és drágaköveket felhalmozni, majd összeverekedni rajta. A laorillienek valóban elemelnek olykor értékesebb holmikat is, de mindig csupán véletlenül, és merő tréfából. E tárgyakat aztán faágakra aggatják vagy avar alá rejtik, és rövid időn belül megfeledkeznek róluk; szertelen természetüktől idegen a tervszerű lopás. Gyilkosságra pedig szerintem lehetetlen rávenni őket; nem is szorulnak rá, hiszen bárki elől elmenekülnek. Ha minden kétél szakad, akkor pedig a közösség megtartója avatkozik közbe.

Az idők során előfordult néhányszor, hogy egy erdőpille elhagyta otthonát, és egy elf oldalán körülnézett a külvilágban; illetve hallottam afféle szörnyűséget, hogy egyes emberuraságok kalitkában tartanak befogott apróságokat, és dalra-tánra kényszerítik őket. A laorillienekkel való találkozásom után ki merem jelenteni, hogy kevés ennél alantasabb dolgot tudok elképzelni!

Az elfek körében közismert néhány szomorúbb dal is, melyek főleg pille-barátjukat elvesztő kisgyermekéről szólnak. Az embergyermek is megkönnyezi kis madárkája halálát; képzeljük el akkor az elf kisgyermeket, aki röpké hatvan év alatt lát megöregedni és végül meghalni egy örökké vidám, szavakkal szóló lényt! Ez akkor is szomorú, ha maguk az erdőpillék mókásnak fogják fel még a halált is; én csak tudom, hisz engem is emberek neveltek, akik gyorsan elröppenő évtizedek alatt elhaltak mellőlem.

Minden szomorú és mélabús gondolatot elűz azonban, ha visszagondolok az erdőpillékkel töltött napokra, a vidám dalocskákra, a csengő kacagásra; és hála tölti el szívemet, amiért a Lombok Közt Kacagó Napsugár megteremtette ezt a nagyszerű aprónépet.

A Tengersék Vigyázói

Tengeren innen, falakon túl

Érdekességek a nagyvilágból

Az alábbi íromány tíz esztendővel ezelőtt keletkezett, legalábbis a dátum szerint, amely az alján szerepel. Véletlenül bukkantam rá egy poros tekercsen, egy félreeső sarokban, a legendák polcán. Nem bátorkodom messzemenő következtetéseket levonni további kutatások hiányában, mivel könnyen lehet, hogy csupán egy hagymázás elme képzelgése, de talán elég érdekes ahhoz, hogy valakinek meghozza a kedvét a vizsgálódáshoz.

Mervan atya

„Háború dúlt a mennyekben. Halálos erővel cikázó villámok szaggatták a rohanó, fekete fellegeket. Fájdalmában könnyeket záporzott az égbolt, haragos üvöltése messzire dübörgött a végtelen tenger felett. Valaha az emberek félték az istenek haragját, vácogó imák közepette húzódtak fedél alá. Ám az istenek már eltűntek. Elárulták népüket, beleolvadtak a teremtés előtti homályba. Így hát a halandók már nem törődtek velük, nem rettentek meg, nem indította meg őket az ég fájdalma. Megvolt nekik a maguk baja.

Háború dúlt odalent, a vihartól korbácsolt tengeren is. Két hatalmas flotta nézett farkasszemet, két nép vívta a végső csatát – a hódító kyrek gyürköztek Cranta utolsó hazafiaival. A villámok lobbanásaira százszorosán felelt a csata forgataga, lángoló naftaívek, szikrázó nyílzáporok, varázslövedékek ezrei, kigyulladt hajók fénye teremtett nappali világosságot a dübörgő vihar sötétjében. Csatakiáltások és sikolyok feleseltek a mennydörgéssel, megroppanó hajóbordák nyomtak el minden más hangot. Ebben a káoszban forgolódtak a vérből születő Kyria karcsú csatahajói és a crantai Tajtékrónus masszív leviatánjai. Egymásnak rontottak, összecsaptak, majd reccsenő deszkák hangjától kísérve váltak szét vagy süllyedtek feketére pörkölődve a tengerbe.

Perennas, Kyria concitatora zászlóshajójának hídjáról figyelte az eseményeket – és amit látott, nem igazán szolgált kedvére. A crantiaiak elszántsága felülmúlt mindent, amit eddig tapasztalt, hathatósan egyenlítette ki számbeli hátrányukat. Még a süllyedő hajók sem adták fel a harcot, legénységük lángba borította a fedélzetet, a varázstudók utolsó lélegzetükkel támasztottak orkánerejű szelet, hogy a lángoló roncsot az ellenséges hajóknak taszítsák és magukkal rántsák őket a jéghideg hullámsírba. De nem csak az elszántság segítette őket. Mintha maga a természet is a kyrek ellen fordult volna a crantai mágia nyomán, villámok csaptak a hajókba – és a csak a hódító hajóiba –, hullámok mosták el a kisebb bárkákat. Kyria varázstudói nem találtak fogást a megvadult természetben, inkább különös módon magukra vonták annak haragját.

Ám a concitator hitt abban, amit Weila anyrja jósolt: a Sors már meghozta döntését, Cranta itt és most végleg elbukik, és eljönnek Kyria dicső napjai. Így hát tovább harcolt, nem sajnálva az áldozatokat – kitartása pedig meghozta gyümölcsét. Végtelen órák múltán, százezernyi halál árán a kyr flotta felmorzsolta a crantai ellenállást. Megperzselődött, ijesztően megfogyatkozott haduk már csak tucatnyi ellenséggel nézett farkasszemet. Tizenkét fekete gigász száznál is több fehér csatahajó ellen. A concitator azonban még nem bízta el magát, tudta, a haldokló ellenfél a legveszélyesebb. És hamarosan bebizonyosodott, hogy igaza volt. Mikor elszabadult a pokol...

Cranta vezére is saját harcálláspontjáról szemlélte a csata alakulását. Innen nézhetette végig Nabarkhal császár, ahogy hazája elbukik, ahogy a bátorságot, hazaszeretetet legyőzi a hódító gonosz bírvágya. Még az ő hatalma sem segíthetett most népén, mint régebben oly sokszor, mert nem tudta biztonságosan a bóhajú bitorlók ellen fordítani. Elei óriási hatalmat zártak királyságának korona-

ékszereibe, ám ez a hatalom nem volt tekintettel senkire, egyként fordult ellenség és barát ellen. Ilyen volt a természete a tengerek egykori istenének, aki a Tajtékok Birodalmának adta a Tengersék Vigyázóit. Mikor az isten eltávozott, az ékszerek elvesztették hatalmukat, a lehető legrosszabb pillanatban. A kyrek akkor már a tengereket fenyegették. A birodalom mágusai egyetlen megoldást találtak: százak áldozták közülük életüket, hogy az ősök tengerben lakó szellemeit felidézze, megsegítendő végveszélyben lévő hazájukat. Milliónyi szellem érkezett hívásukra, az ereklyék számolatlanul nyelték őket, mígnem a kétségbeesés határán álló varázslók megéreztek az újraéledő erőt. Így került újra a császár fejére a sejtelmes kék fémmel parázsló Holdszilánk, mely valaha a Kék Holdról hullott a földre és a vizek mozgását befolyásolta, akár égi szülője. Felöltötte a nap fényében ragyogó páncélt, a Hullámok Szelídítőjét, amit a tengeristen személyesen áldott meg annak idején, hogy hű követői biztonságban hajózhassanak a haragú tengeren is. Kezén ékeskedett a Krákok Szíve, a gyűrű, amivel a kiválasztottak uralhatták a tenger mély lakóit. A legenda szerint a szörnyű tengeri óriások adták hozzá tudásukat, valamely ismeretlen alku fejében. És végül a királyi jogar, a Vihar Szeme, óriási esőzések és hurrikánok megidézője, a tengeristen haragjának megtestesülése.

Hadba szállt hát a császár, rázabadván a gyűlölt ellenségre a tengerek irtózatos erejét. Egyetlen hajóval utazott, ám az ereklyék hatalma tucatjával pusztította a kyrek bárkáit. Megjelent mindenhol, ahonnan kémei nagyobb mozgólódást jelentettek, szilánkokra hasogatott hajókat hagyva maga után. De kezdettől tudta, hogy így nem győzhet, a nyugati partokat nem érhetette el. Ott már minden területet megszállt az ellenség, és már építette a hajóhadat, mellyel elsöpörheti Crantát. Nabarkhal csupán időt próbált nyerni, hogy övéi is összegyűjthessék erőiket a végső csatához.

A Tengersék Vigyázói

Tengeren innen, falakon túl

Érdekességek a nagyvilágból

És most, mikor látta, hogy minden elveszett, a császár védelmező alakzatba rendezte megmaradt leviatánjait és felidézte a Tengersék Vigyázóinak minden erejét. Eddig csak apró cseppekben használta a hatalmat, kisebb hajókat borítva fel vagy elhárítva a kyr mágusok próbálkozásait. De immár nem volt kit féltetni, népének védelmezői mind a habokba veszték. Felkiáltott, hangja túlharsogta a mennydörgést. A Hullámok Szelídítőjének fénye elhalványult, ahogy teret engedett testvérei pusztító erejének. És azok a hosszas várakozás után minden dübüket egyszerre zúdították az ellenségre. Összetömrültek odafent a fekete fellegek, hatalmas villámok rohantak a forrongó víz felé és csapódtak a kyr hajókba. Hurrikán tépázta a vitorlákat. Toronymagasra nőttek a hullámok és akárba vonzanák őket, mind a fehér flottára vetették magukat. Titáni, pikkelyes gerincek szaggatták a vortornyokat, legendabéli szörnyetegek ütöttek hatalmas lékeket a hajókba vagy nyelték el őket egészben. Éjfekete csápok tekergöztek a felszínre, hogy szétzúzzák a kétségbeesetten imbolygó bárkákat, százával hullottak a tengerészek a véres habokban tomboló cápák közé. Egymás után sülyyedtek a hajók, de néhányuk átverekedte magát az elemek és a megvadult szörnyetegek poklán. A végtelen nyugati tengert átszelő óceánjárók mintájára készültek ezek, méltó ellenfelei voltak a leviatánoknak.

A concitator falféher arccal figyelte a hadrendbe fejlődő crantai monstroomokat. Azután, amit a crantaiak végső vergődésükben is rájuk szabadítottak, egyáltalán nem látszott biztosnak a győzelem. Nem hitt a legendák szörnyeiben, és most az egyikük majdnem a tengerbe rántotta az egész híd-dal együtt. De ő kyr volt, eltökélt katona. Győzelem vagy halál!

Kilenc óceánjáró csapott össze a tizenkét leviatánnal, olyan hévvel, amihez képest az eddigi csata is elhalványulni látszott. Ezernyi katona ron-

tott egymásnak a fedélzeteken, pusztító varázslatok vágtak lyukakat a hajók oldalába. Vitorlák lán-goltak, árbocok dőltek ki, elszabadult kötelek vágtak rendet a harcolók között. A számtalan sérüléstől gyengült kyr és crantai behemótokat egyként húzni kezdte a mélység, örvényük reményt sem hagyott a vízbe esetteknek. Az egyik óceánjáró váratlanul fel-robbant. Hatalmas tűzfelhő borította el a vele harcoló leviatánt is, lehelete elérte egy másik társát is. Végül két tönkrezúzott kyr hajó maradt, és egy lán-goló, félig elsüllyedt crantai kolosszus, amelyen már nem maradt senki, hogy harca vezesse. És hátulról közeledett az a háromtucatnyi hajó is, amely átvészelte az elemek tombolását.

Perennas ekkor kezdte csak elhinni, hogy végül megnyerték az invázió legnagyobb tengeri csatáját. Elbukott hát a crantai barbárok birodalma, utolsó hírmondójuk is hamarosan a tengerbe fullad. Kyrja birodalmának fénye ragyog majd a meghódított földek és vizek felett, mindörökké. Nagyszerű jövő képei rajzoltak gondolataiban, ám valami félbeszakította őket.

Nabarkhal félretaszította a lángokat, felküz-dötte magát a hajó orrába. Innen fúrta pillantását a kyr parancsnokéba a füstön keresztül. Látta a diadalt azokban a szemekben. És tartozott még annyival halott birodalmának, hogy ne engedje neki kiélvezni e győzelmét. Mikor alatta megrázkódott és reménytelenül sikoltva indult hullámsírájába a leviatán, széttárta karjait és a viharba kiáltotta utolsó varázsigéjét, megidézve az ereklyék utolsó utáni erőit. Azután lelke némán zuhant a semmi sötétjébe.

Látta minden kyr a fénylő alakot, aki hatalmas hangon üvöltött a viharba. Látták, mikor egy vakító villám csapott oda, ahol állt, megsemmisítve őt. De a villám nem tűnt el. Szikrázó táncot lejtetve hízott egyre vaskosabbá, ragyogó, halálos hídként feszült égbolt és tenger között. Körülötte forni látszott a tenger, hullámok csaptak egyre magasabbra.

Majd óriási vízoszlopok emelkedtek ki a forrongásból, körülfonták a villámot, spirál alakban törve az ég felé. Mikor végük elveszett a felbökben, a villámhíd alján sistergő energiagóc kilőtt nyílként repült fel és terjedt szét odafent. Rövid idő múlva nyomtalanul szétoszlott.

Perennas concitator szótlánul nézte a félelmetes tüneményt, nem tudta mire vélje. Újabb csapás előjele vagy a crantai halála volt ez? Merengéséből emberei rémült kiáltozása rázta fel, mind az ég felé bámultak meredten. Az égre, ahol a sötét fellegekből egy emberi arc gigászi mása kezdett alakot ölteni. Mérőföldre nyúlt minden irányban, szemében villámok rángatóztak, szájából orkán süvöltött. És a concitator felismerte ezt az arcot, Cranta császáranak arcát. Az arcot, melyet egy mindenét elveszített ember indulata torzított. Egy emberé, aki tudja, győzni már nem képes – de bosszút állni még igen.

Sötét forgószekerek ereszkedtek le az égből, fallá sűrűsödő villámcsapások indultak meg a porszemnyi hajók felé, a tengert halálos görcsök rángatták. A concitatornak rövid fohászt mormolt még – Weila, könyörülj!-, aztán az arc üvöltése mindent zajt elnyomott. Őserejű gyűlölet egyesült a mennydörgések hatalmával. A pusztító hang a fedélzetre taszította és megölte az embereket, a tornádóknak már csak a hajók jutottak martalékul. Az iszonyú üvöltés pedig, erejéből mit sem veszítve, továbbdübörgött nyugat felé.

Elfeledett, apró szigeteken ágáló fekete monolitok, ősi legendák, húsz évezredes kyr hadijelentések regélnek egy hatalmas uralkodóról. Egy emberről, akinek ereje megtorpanásra készítette a győzelmet győzelemre halmozó, sebesen előrenyomuló kyr inváziót – Nabarkhalról, a crantai Tajtékbirodalom utolsó császájáról. Cranta nyugati birodalmainak pusztulása után ő volt az, aki összegyűjtötte népének minden maradék erejét, hogy megálljt

A Tengerszéli Vigyázói

Tengeren innen, falakon túl

Érdekesek a nagyvilágból

parancsoljon a betolakodóknak. Bár a Végzet akarta végül őt is legyőzte, úgy múlt el, hogy örök félelmet ültetett a tengereket járó kyrek szívébe. Önmagában persze egy máguskirálynak sem volt esélye a kyr anyrok hatalma ellen, azonban Nabarkhal az írások tanúsága szerint képes volt irányítása alá vonni magát az óceánt, pusztító viharokat és a mélység sosem látott szörnyetegeit idézte meg, hogy segítségére legyenek a harcban. Hatalma forrása egy négy részből álló ereklyesor volt, melyet még isteneik áruháza előtt alkottak a crantai papok és amelyet az írások egyöntetűen a Tengerszéli Vigyázóinak neveznek. Az istenek távoztával a relikviáknak hatalmukat kellett volna veszteniük – hogy ez miért nem így történt, örök rejtély marad.

Az azonban bizonyos, hogy a kyr hódítás vége felé egy óriási kyr flotta futott ki a Quiron-tenger nyugati partvidékén levő bázisról, hogy megütközzön Cranta utolsó seregével. Soha többé senki nem látta a dicső hajóhadat. Indulásuk után egy hónappal irtózatosszerű viharok születtek a tenger belsejében, nyugatra tartva elpusztították mindent, ami az útjukba került. A kyrek hónapokig mozdulni sem mertek, azonban utána már nem ütköztek ellenállásba – a Tajtéki Birodalom védelmezője is elveszett a tenger ködében.

De az ereklye sorsa még közel sem teljesedett be. Újra és újra feltűnt a homályból, korokon át kísértve Kyria utódait. A Pe. VIII. évezredből kyr flották jelentései tudósítanak egy titokzatos, ördögi *levitatánról*, mely sötét viharok szívében rejtőzve pusztított el egész városokat a déli partokon, majd tisztázatlan körülmények között eltűnt az ellene küldött hajókkal együtt. A Hatodkorban tevékenykedett egy veszett hírű kalózvezér, aki a szóbeszéd szerint uralta a vizek mozgását, szökőárat vagy egész partszakaszokat kiszárító apályt küldött ellenségeire. Mikor a toroniak elfogták, egy ismeretlen kristályból készült koronát

koboztak el tőle. A mágikus eszközt egy nemesi származású magitor gondjaira bízta, azonban amint megérintette, teste minden pórusából dőlni kezdett a vér és üvöltve vetette magát a tengerbe. A nyolcadik zászlóháború egyik jelentéktelen, ám annál véresebb tengeri ütközetében tűnt fel egy magát Nabaralnak nevező kalandozó, aki vakító fénnel ragyogó páncélban küzdött a toroniak ellen. A később szárnyra kapó hírek szerint ő döntötte el a csatát azzal, hogy széteszlatta a magitorok által kavart viharokat és más vízi veszedelmeket. Alig három évszázaddal ezelőtt a Quiron-tengeren tevékenykedő kereskedők a tengeri állatok furcsán agresszív viselkedéséről kezdtek beszámolni. Valamivel később félelmetes mendemondák érkeztek narválokról, melyek lyukat ütöttek a hajók törzsébe, hatalmas krákokról, amelyek aztán porrá zúzták azokat. Antoh egy nagy hatalmú papja indult a rejtély felderítésére. Nubrahk Galvert elvakult düh hajtotta, ám hogy miért, senki nem értette. Kezében fekete fémjogar, melyen kékesfehér kisülések cikáztak. Pár nap múlva borzalmas vihar tört ki északon, a főpap nyomtalanul eltűnt úrnője birodalmában, a tengeri szörnyetegek pedig megtértek a mélybe.

Számtalan ilyen és ezekhez hasonló történetet lelhet a türelmes kutató Quironeiában. A legtöbb persze csak ostoba szóbeszéd, de sok van, amelyet hiteles források és szavahihető emberek támasztanak alá – fenti példáink is ezek közé tartoznak. Kétségtelen tehát, hogy a négy ereklye még mindig

létezik, és valamely ismeretlen sors beteljesülésére vár. Az elbeszélések ugyanis túl sok ponton egyeznek ahhoz, hogy a véletlen művének tulajdonítsuk. Minden esemény valahogy kapcsolatban állt a tengerrel, pusztulást hozva Toronra és csatlósaira. Az eseményeket előidéző személyek teljesen megváltoztak, mielőtt hajójuk kifutott a nyílt vizekre, hogy soha ne térjen vissza. A nem túl távoli múltban újabb baljós folyamat indult el, az ereklyék feltételezett birtokosain valami megmagyarázhatatlan sóvárgás, majd harag vett erőt, mely ismeretlen cél felé húzta őket.

Ezekből a tényekből a bölcsek szerint vesztetves jövők ígérete bontakozik ki. Nabrahk szelleme tízezerévi múltán is kísért, semmit sem veszítve erejéből. Koronaékszerei egyre gyakrabban tűnnek fel, hordozóik, bárkik is voltak azelőtt, kemény és szigorú, ám mégis karizmatikus emberekké válnak, megszállottan gyűlölve egymást, végül pedig hajóra szállnak, hogy a tengerek mélyét is megrengető csatákat vívjanak Quironeia hullámzó pusztáinak mélyén. Olybá tűnik, a relikviák korokon át tartó magányuk után egyesülni akarnak egyetlen hordozó kezében. Hogy milyen hatalomra tenne szert ez az ember, abba még belegondolni is széditő. De néhány mágiában jártas kutató azt állítja, hogy ha ez megtörténik, a Quiron-tenger népeinek már nem egy szerencsés ereklyevadással kell szembenézniük – hanem Nabrahkallal, Cranta utolsó császárával.”

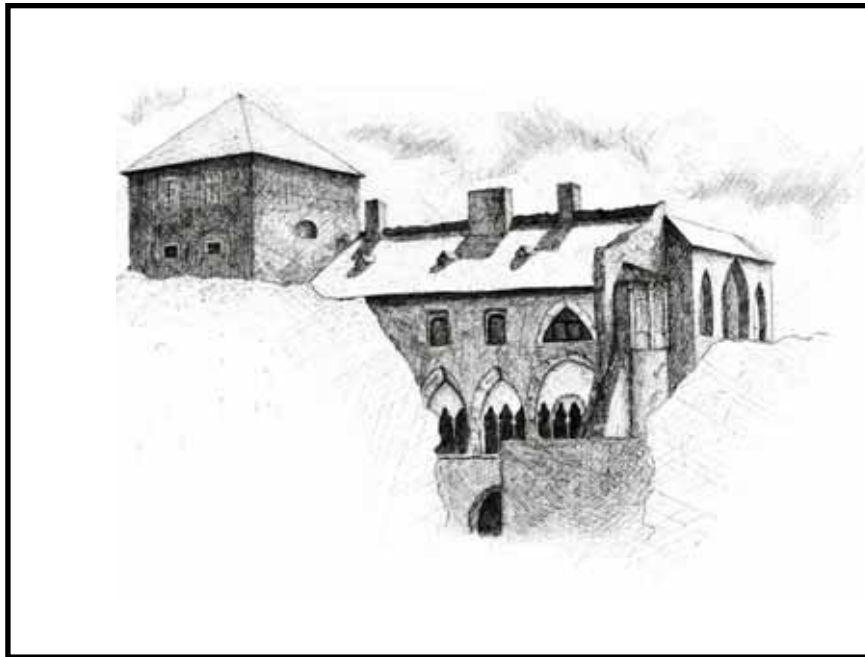
Mint néhány számunkkal ezelőtt, most is egy igen hírneves iskolát szeretnék bemutatni. A Hat Várostól délre fekvő Zorat Oranin az egyik legöregebb jogtudorokat képző intézmény, melynek növendékei kiválóan ismerik nemcsak a különböző országok törvényeit, de azok működését, hátterét és történelmét is. Az itt olvasottakat az iskola leghíresebb itt tanító bírāja és professzora, Direg Foiran jegyzetei alapján teszem most közzé.

Zorat Oranin a Leroan-folyó völgyében elterülő egyetemváros Pyarrantól alig pár napi útra, a gazdag Arginsalo városállam területén. A csipkézett bércek ölelte zöldellő völgyben épült iskola Arginsalo második városává nőtte ki magát az évszázadok során egyszerű vidéki intézményből. A folyó partján olvasó- és pihenőházak állnak, ahol a békés csobogás segíti a nebulókat elsajátítani e bonyolult tudományt.

A madárénektől hangos erdő övezte város középpontja maga a Zorat Oranin egyetem épülete, amely mellett az igen tekintélyes és nagy tudású tekerceseket őrző könyvtár pihen. Körjük épült lakónegyedek az itt tanítók és tanulók szálláshelyei. Egynapi járóföldre maga

Arginsalo található, amellyel az egyetemváros folyamatos kereskedelmi kapcsolatban áll.

Az iskolát Steren Oranin, a híres, magányos Dreina-pap alapította P. sz. 2686-ban. Steren utazásokkal teli élete során sokféle országot ismert meg, s mivel szenvedélyes kutatója volt a tökéletes államnak, ezek törvényhozó és

végrehajtó testületeit kiválóan megismerte tanulmányai során. Szeme előtt egy olyan városállam lebegett, amely tökéletesen működik, s miután elméletét kidolgozta, ezt gyakorlatra is próbálta váltani. Ehhez a megfelelő helyet épp a Leroan völgyében találta meg, ahol már akkor is sok környékbeli nemes úrfi mulatta az időt a folyó és az álla-

tokban gazdag erdő mellett. Steren maga is jó vadász volt, örömeire szolgált, hogy csaholó kutyák szimatát követő csapathoz csatlakozhott. Egy ilyen hajtóvadászaton ismerkedett meg gróf Ezraelus Argenossal, aki ugyancsak jól ismerte a környező vidékek törvényeit, és üres óráiban más törvénykezési rendszereket tanulmányozott; egy-egy kényesebb ügyet is sikerrel oldott meg tudása segítségével. Ezraelus és Steren hamar összebarátkoztak közös szenvedélyük által. Ezraelus fia is igen érdeklődő és becsvágyó fiatalember volt, és apja kiváló mesterembert kívánt neki, így

Steren hamarosan tanítóvá lett. Követői száma egyre gyarapodott, ahogy mérhetetlen tudásának híre kelt. Ezraelus pedig úgy gondol-ta, hogy e tanításnak helyet kell adnia, így megszületett az iskola ötlete. Nem kellett sokáig pártfogókat keresni, helyi nemesek örömmel tanították unatkozó fiaikat olyan kiváló, tanult mesterekkel, mint Steren. Steren azonban csak azért vállalta el a feladatot, mert titkon abban reménykedhet, hogy az iskola kibővítésével valóra válthatja a tökéletes államot.

Az iskola főépülete és könyvtára igen gyorsan, öt év alatt felépült. A következő években a lakónegyedek kerültek a helyükre. Ám ekkorra már folyt a jogászképzés. Ynev minden vidékéről kiváló jogtudósokat, tapasztalt bírákat kértek fel, hogy segítsenek Sterennek a tanításban. Az egyetem vonzereje talán abban rejlik, hogy nem csak a környező országok szokásjogait és törvényeit ismerhetik meg az itt neveltek ifjak, hanem olyan távoli államokét is, mint például Abaszisz vagy Tiadlan, és olyan különleges kultúrákét is, mint a törpéké vagy

az elfeké. Az itt végzett férfiakat éppen ezért széles látókörük miatt szívesen látják szinte bárhol.

A könyvtár tekerceit messze földről hozaták, az ékesen faragott polcok bőrkötésű kódexei több aranyat emésztettek fel, mint az épületek felépítése. Talán, ami miatt igen híres ezen egyetemváros, az a könyvtár egy igen gyakran látogatott részlege: a különleges jogi esetek terme. Itt azon bírások története és elemzése található meg, ahol az ynevi törvénykezés óta a döntés és büntetés valamilyen szempontból figyelemfelkeltő volt – vagy magát a problémát, amelyben dönteni kellett, furcsa körülmények övezték. Ilyen eset például a Holweini varázsló története, aki sikeresen megszabadította Ezrop városát egy gonosz mester által életre keltett szörnytől, azonban harc közben a megmentendő települést szinte a földig rombolta.

A könyvtár tudása folyamatosan bővül, nemcsak a törvények változása következtében, hanem az öregdiákok szívesen juttatják el ide az általuk különlegesnek tartott eseteket.

Később e városka teljesen független lett az öt ellátó Arginsalótól. Mára e települést az egyetem vezeti, az iskola jelenlegi igazgatója, Alysha Meriven, és a tanári tanács bírái törvénykeznek. Az egyetem főépülete mellé a századok során felépült az Északi illetve Déli államok tanszéke, a Történelem tanszék illetve a kétszáz éve alapított Diplomáciai tanszék.

A Zorat Oraninra bekerülni nem könnyű – a szigorú felvételi vizsgák mellett nehéz aranyakat kérnek tandíjúl. Nagyritkán persze akad kivétel, azok a zseniálisan tehetséges

diákok, akik soha még csak nem is láttak annyi pénzt, mint egy szemeszter díja, mentesülnek e kritérium alól. A diákok körülbelül tizennégy éves koruktól huszonöt éves korukig tanulnak itt. Akadnak, akik tovább maradnak, és nem ritka egy-két idősebbként odakerült tanítvány sem.

A diákok az első időkben írással, olvasással, számtannal és történelemmel ismerkednek az idősebb diákok segítségével. Elég hamar kirostálódnak azok, akik lusták, esetleg túlságosan buták ezen alapvető tudás elsajátításában. A diákok kis tanulókörökre oszlanak; ezek vezetője egy tanár, illetve egy idősebb, arra érdemes diák.

A tanrend szigorú, monoton gyakorló feladatok megoldásával, rengeteg olvasással és betű szerinti tanulással jár. A későbbiekben az országok bíraskodási történelmével és alapvető büntetési és jogi problémákkal foglalkoznak a nebulók, mint a tulajdonjog öröklése, a törvénybe ütköző cselekedetek büntetési formái. Majd miután kellő rálátással rendelkeznek, mindenki eldöntheti, melyik ország törvényeit szeretné elsajátítani.

A szemeszterek végén minden diák számot ad tudásáról, és a legjobbak elegendő ismeret elsajátítása után diákkört is vezethetnek. E tisztséget a tanárok ajánlják fel, és eddig még sosem fordult elő, hogy valaki visszautasította volna.

A tanulófolyamat egy nagyszabású vizsgasorozattal zárul, ahol a diáknak minden addig tanult tudományban elő kell adnia tudását. Többnyire azoknak töredéke jut el a befejezésig, akik együtt kezdték az iskolát, ám aki

erről az egyetemről kikerül, az már önmagában ajánlólevelet visz, bárhol akarja folytatni pályafutását ezek után.

A diákok nagy része természetesen visszatér otthonába, kevesen maradnak csak, akik az egyetemvárosban maradnak – a könyvtár tekerceit tartják rendben, tanulmányokat írnak, vagy a fóliánsok között a jogtudomány egyetemes fejlődésének párhuzamait kutatják. Néha előfordul, hogy a frissen végzett jogász abban a megtiszteltetésben részesül, hogy tanári posztra kéri fel.

A tanári kar igen vegyes. Egy-két fiatal tanárt kivéve a mesterek mind tapasztalt, hírneves tudósok és bírák, szinte mind az Zorat Oraninban, az Awelinben vagy a híres lar-dori egyetemen végeztek. Néhanapján pedig Dreina papjai is hosszabb időt töltenek a diákok között, bár viszonylag ritka, hogy halálukig tanárként maradnának az egyetemvárosban.

Mervan Atya

Hajósokat keresünk!

Ha tapasztalt hajósnak érzed magad, gyere és jelentkezz a Kék Sellő nevű gályán! Kiváló fizetés, rövid utak, kellemes társaság egy kereskedőhajón!
Jelentkezni a kikötő huszonkettes dokkjánál lehet.

Különleges állatokat veszek, kizárólag élve.

Busásan fizetek.
Jeriham abd-Abul
Fűszekerce utca

Rú Bennar beszélő serlege

Tengeren innen, falakon túl

Érdekességek a nagyvilágból

Szelíd lángok táncolnak a terméskő kandallóban, és a félhomályba lassan érkeznek a vendégek. A külön teremben méretei ellenére is alig akad üres hely. Az ablakok betéve, a vastag medveprémeken pedig számtalan tolakodó csizma. A fények haloványan megvilágítják a barázdált arcú fogadós arcát, aki egy kis emelvényen állva kezében tart egy bársony alá rejtett kupát. Ahogy köré gyűlnek, majd elhallgatnak a vendégek, az öreg dwoon kacsint, és egy biccentéssel jelez fia felé, aki behúzza a nagy terem ajtaját. A tiszteletteljes csendben mindenki vár és figyel. Az öreg keze mozdul, és lehúzza a leplet a különös tárgyról. Egy pillanatra csend. Majd a hallgatóság csodájára a serleg oldalán egy fából faragott arc csámcsogva ásít, és beszélni kezd: – Halljátok hát szavam, és figyeljétek szózatom, mert mit mondok, ódon titok, és ki belemerül, megeshet, hogy komolyabb bajba kerül. Fogadós, még egy kört mindenkinek!

(A Sárkány-hegy nyomán felkúszva a gerincre reszketeg kis kalyiba áll. Mögötte nyúlik a sötét és bújjik az ezüst vállú dér a világ felé. Annak talaján hajt a sosem volt nefelejcs virág, melytől már csak nyílvésznyire a táv és ott rátalál a kereső a kincsek kútjára.)

Az ogarati *Táncoló Koboldhoz* címzett fogadó alig néhány éve lett a vidék leghíresebb és leglátogatottabb kocsmája. Hírnevét nem azáltal szerezte, hogy különlegességben gazdag a konyhája, és nem is a tulajdonos mesés kalandjai csalták be a vastag erszényű utazókat. A *Táncoló Kobold* hírnevét egy különleges ereklyének köszönheti. Rú Bennar, a fogadó tulajdonosának elmesélése szerint egy régi családi ereklye, amelyet a fogadó nyitását követően fedezett fel. Egy ősrégi fakupa, aminek nem csak szája, szeme és különös arca, de hangja is van. És ez a hang aranyként cseng öreg tulajdonosa, Rú számára éppúgy, mint a *Táncoló Koboldba* betérő, csodára éhes kíváncsi vándorok számára. Ez a bűbajos tárgy ontja

magából a szót: hol nevet, hol ásít, megint máskor zokog. Mond meséket rég elfeledett naplovagokról, kik leányokat mentettek meg a gyülevész orkok karmai közül, de zeng himnuszokat oly régi nyelven, amit a mágiatudó bölcseken kívül más megérteni

nem képes. Megint máskor trágár viccekkel szórakoztatja a fogadó vendégeit, és megesik, hogy csak úgy a maga örömeire favicceket dörmög csendesen a szálkái alatt. Volt már olyanra is alakom, hogy veszett szópárbajba keveredett egy utazó nemessel, akit úgy felhergelt, hogy a kocsmá népének kellett megfélemlenie, nehogy a tűzbe vesse a feleselő serleget. Ami viszont mégis igazán különlegessé és egyben értékessé is teszi, az azon alkalmak, amikor rég elveszett titokzatos helyekről és soha meg nem talált mesés kincsekről szóló legendatöredékeket, és egykor volt utazók emlékeit idézi. Ilyenkor nem ritka, hogy a szavainak szóttesén át megjelennek illúziókeltette helyek és események, amik ámulatot vagy épp félelmet váltanak ki a hallgatóságból. Sokan voltak és vannak, akik váltig állítják, hogy a serleg

gyakran létező valódi helyeket mutat, ahol a bátor kalandozókra jutalom vár. Ez a szóbeszéd azóta állja meg igazán a helyét, amióta egy félelmetes külsejű korg barbár kétszer is járt a Koboldban. Állítólag először úgy, mint a kupa hallgatósága, legközelebb pedig már mint gazdag szerencsevadász, aki egy arany hajtút dobott ajándék gyanánt a serlegbe, miután visszatért egy, a kupa által elmesélt helyről.

E különös ereklyére sokan sok mindent mondtak már. Voltak kik csalásnak és szélhámoságnak tartották, megint mások viszont csak ülnek naphosszat és isszák szavait, hátha újabb utalást hallanak. Vannak, akik csak szórakoznak rajta és kellemesnek tartják az üde színfontolt. Egy azonban bizonyos: aki csak egyszer is látta a Kobold különös kupáját, az szófukarsággal bizonyosan soha nem vádolja, hisz a lepel lehullásától kezdve tart a varázs és reppen a szó, estebédttől pontban éjkozépig.

A serleg roppant kiszámíthatatlan, és nem egyszer modortalan is, de a törzsvendégeket és az átutazókat is szórakoztatja viselkedése. Kiszámíthatatlanságának köszönhetően külön kis szerencsejáték is szerveződött köré – ennek lényege, hogy az nyer, aki eltalálja, hogy a kupa legközelebb milyen témába vág bele. A Kobold fogadása nem csoda, hogy nagy becsben tartja a beszélő serleget, hiszen azóta, hogy először szóra fakadt, már többször is felújította és bővítette a fogadót a sok pénzből, ami a fogyasztásból és a hallgatóság elégedettségéből fakadóan a boravalókból befolyt. Az aranyat fialó csodajószág őrizetére azonban Rú Bennar különösebb hangsúlyt nem fektet, mert úgy tűnik, hogy a kupa ragaszkodik a fogadóhoz, hisz attól eltávolodva erejét veszti – eleddig három alkalommal lopták el, ám a serleg nem szól egy kukkot sem egészen addig, amíg vissza nem kerül.

Gilean Kadving

Mearin Laron: Egy varázsló botja

Elfeledett pergamenek

Történetek az erioni Hercegi könyvtárból

A fényességes Alborne hónapjának negyedik napja az unalom hetedik bugyrában találta az ifjú Mirent. A madarak dallamos csicssergése csattogó lódobogásba fulladt, ahogy a két daliás mén szakadatlan húzta maga után terhét. A lenyugvó nap vörösrre festette a hepehupás agyagutat.

Elastástól Pyarron egy végtelenségig tartó hétre volt. Erdő erdőt követett, falu falvat – a hintó, amiben Miren utazott, habár rangjához méltó kényelemmel bírt, napról napra bársonnyal díszített kalitkának tetszett. A harmadik elátkozott nap délutánra fordult, mialatt a zötykölődés kimosott Miren fejéből már mindent. Útitársai a két kocsis és Miren négy testőre a maguk dolgával törődtek, amiért a férfi nagyon halás volt.

Még hat nap, és megházasodom, gondolta fásultan. A lány bizonyára okos lesz, ha nem, az se baj, legalább nem üti bele az orrát mindenbe. Talán szép is, ha nem, hát nem kell aggódni, hogy fúvel-fával összefekszik majd. Lényegtelen. Születik majd egy örökös, aki varázsló lesz, akár az apja, és onnantól végre a mágiának szentelhetem az életem.

A batár hirtelen megállt, és ez kizökkentette az ifjút a gondolataiból. Beszédet, majd kiáltást halott... és halálsikolyt. Mire felocsúdott, egy fekete ruhás, maszkos alak feltépte a kocsi ajtaját. Az első eszébe jutott varázslatot szinte öntudatlanul mormolta el, az utolsó mágikus szónál szorosra zárta a szemét.

Fény. Megvakult ellenfelét erőtlenül gyomorszájon rúgta, aki ettől hátratántorodott. Miren kilépett a hintóból. Az úton elszántan küzdő emberek viaskodtak az életükért. Fegyverek feszültek egymásnak, a pengék csendülve ütköztek meg.

Az ő emberei. Az ő életéért.

A nyolc támadó közül az egyik egy hirtelen mozdulattal felrántotta a kardját elmetszve az ezer sebből vérző kocsis gégéjét.

– Ne! – kiáltotta Miren, de a hangja megcsuklott, amikor égető fájdalom mart a vállába. Vak ellenfelének vértől mocskos kardja visszarántotta egy pil-

lanat erejéig a valóságba... majd hátulról egy tompa ütés a sötétségbe taszította.

Délutánra fordulva az idő érezhetően lehűlt. A két utazót hideg éjszaka várta, akárcsak tegnap. Nem mintha nagyon törődtek volna vele: az évek során megtanultak a természetet kijátszva azzal együtt élni. Amolyan se veled, se nélküled kapcsolat volt ez a két utazó és az időjárás között: vihar idején haragosok, lágy szellőben, napsütésben legjobb barátok.

Hogy mióta utazgattak együtt, talán ők sem tudták. A barna hajú, sötétszemű, megteremett férfi volt az idősebb. A nő barna köpenybe burkolózott, hogy óvja a testét a hidegtől. Szürke lovát kisebb-nagyobb szütyőkkel terhelte meg, amitől az állat inkább öszvérre emlékeztetett. Társa is alaposan fel volt pakolva, legnehezebb és legfélelmetesebb súlya egy faragásokkal és vésetekkel díszített csatabárd volt.

Az úticél az újjáépült Pyarron volt, a béke városa. Nem sok dolguk akadt itt, de akárcsak Eriont Pyarront is látni kell egyszer az életben.

Az agyagtól vöröslő utat a csend és az erdő szegélyezte. A csend volt a gyanúsabb.

– Valami itt készülődik – mondta társának halkán a férfi.

– Ott előttünk... nézd csak! – mutatott a távolba egy fekete foltra a nő. A férfi gyorsabb ütemre serkentette megfáradt lovát, aki tiltakozásként élesen nyert egyet. Egy előkelő batár állt ott, körülötte fekete ruhás, maszkos emberek harcoltak néhány mindenre elszánt bőrvétes fickóval.

– Szerinted? – állította meg a férfi a lovát tisztos távolban a csetepatétől.

– Szerintem egyedül is fel tudják szabdalni egymást – fintorgott egyet a lány.

Az egyik támadó feltépte a batár ajtaját, ahonnan szinte azonnal vakító fény ömlött ki. Egy fiatal, fekete és vörös ruhába öltözött férfi lépett ki belőle, kezében

díszes bottal. Azonban ahelyett, hogy menekülésre fogta volna dolgot, megkövülten állt a kocsi mellett. Ellenfele nem volt rest, néhány bizonytalan csapás után a férfi baljába dőfte kardját.

– Szerintem az a fiú ott bajban van – mutatott rá varázslóra a lány.

– Gyerünk! – válaszolta a férfi. Leszállt a lováról, egy gyors mozdulattal magához vette bárdját, és a batárt védők segítségére indult. Első támadását az ifjú ellenfelének fejére mérte, akinek az ütéstől beszakadt a koponyája. Ám már nem tudta megakadályozni, hogy egy újabb érkező le ne üsse a védtelen fiút – de hamar átsegítette a túlvilágra amazt is. Kiszabadította a bárdját a második hullából, majd felmérte a helyzetet. A batár védői szinte kivétel nélkül meghaltak vagy haldoklottak, a támadók közül az utolsó életben maradt kettő menekülésre fogta a dolgot. Útitársa a földön fekvőket vizsgálta.

– Van köztük menthető, Katrina? – kérdezte.

– Nincs – csóválta meg a fejét a nő, majd a törét egy haldokló szívébe mártotta, megkönnyítve ezzel az útját istenéhez.

– Utálom ezt, Edden – tette hozzá aztán szomorúan.

– Ő itt még él – mutatott a fejbe vert varázslóra a férfi. Katrina odalépett az ájult ifjúhoz, és megvizsgálta sérüléseit. Először a fejét, hogy van-e értelme egyáltalán vele foglalkozni. Majd a lováról lekasztott néhány bőrzacsokot, és visszasietett. Ezenközben társa az elesetteket kutatta alaposan át, hátha valamit kiderít a küzdő felekről.

A varázsló fekete nadrágot, hímzett inget viselt és vörös-fekete talárt. A fejen ejtett seb csak egy fejfájásra volt elég, és a vállán lévő se látszott túl komolynak. Katrina levette a talárt a sebesültről, de még így se fért hozzá a sérüléshez.

– Kár ezért az ingért – mormolta, miközben elővette törét, hogy szabaddá tegye a sebet.

Az ébrenlét hasogató fájdalommal üdvözölte a varázslót. Valaki bizonyára leütötte. Résnyre kinyitot-

Mearin Laron: Egy varázsló botja

Elfeledett pergamenek

Történetek az erioni Hercegi könyvtárból

ta a szemét, hogy körülnézzen – és szinte öntudatlanul, ösztönből védekezett, mikor meglátta, hogy egy tör közeledik felé.

Katrina hirtelen hátra repült; egy útját keresztező fa állította csak meg. Miren megpróbált felállni, de csak ügyetlen próbálkozásra tellett tőle. Fenyegetően elővette saját törét, és a megmaradt férfira fogta – sosem tanulta meg használni, de mindig ott lógott az oldalán, és remélte, hogy elég fenyegető lesz.

Edden azonban nem törődött a fiúval: Katrinához rohant.

– Kik vagytok? Mit akartok? – kérdezte dühösen a varázsló.

– Leginkább lábra állni – nyögte a nő.

– Jól vagy? – kérdezte azonnal Edden.

– Nem, de úgy látszik, itt már nincs szükség ránk...

– Mi történt? – bizonytalanodott el Miren körülnézve.

– Hirtelen szembejött egy fa – válaszolta dühösen a Katrina.

– Nem, nem úgy értem... Mindenki meghalt?

– Igen, és te is meg fogsz, ha valaki nem látja el a sebed

– válaszolta Edden még mindig Katrina mellett állva.

– Mit akartok tőlem? Miért támadtatok meg?

– Szívesen – vetette oda foghegyről a nő, majd megpróbált felállni. A lovához botorkált.

– Nem akarunk tőled semmit, és nem mi támadtunk meg – közölte Edden türelmesen. – A többiek meghaltak, két támadód elmenekült. Katrina el akarta látni a sebedet, mikor... valahogy... hátralökted.

Miren egy pillanatra elgondolkodott. Mellette néhány bőrzacsó hevert, talárja a földön. Körülöttük halottak. Őt is megölhették volna már. Talán igazat mond a fickó...

– Értem. Nos, szükségem lenne kíséretre Pyarronig – váltott diplomatikus hangnemre. Katrina megvetően fúj egyet.

– Először a sebsüléssel kéne törődni – figyelmeztette Edden. A varázsló valóban gyengének érezte magát, és a válla is lüktetett, ezért megadóan bólintott.

– Kisasszony, folytatná a sebem ellátását?

– Nem.

– Katrina – szólt rá a nőre Edden.

– Rendben. Mennyit fizetsz? – nézett Mirenre a lány.

– Gondolom, az a hús ezüst, amit testőreimnél találatok, elég lesz a sebkötözésért és hat nap kíséretért.

A varázsló tisztában volt vele, hogy ha akarják, megtartják a pénzt és faképnél hagyják, de remélte, hogy jól számított.

Katrina keletlenül leszállt a lováról, majd egészen közel lépett a férfihez. Hosszan a szemébe nézett, aztán bólintott.

– Csak semmi trükk – figyelmeztette a varázslót. – És most fekdj vissza.

Miren szélesen elvigyorodott. Mindig is mulatatta az egyszerű emberek viszonya a mágiához és varázslókhöz.

Katrina ott folytatta a munkát, ahol abbahagyta. Széles törével levágta Miren ingét, majd egy kis mozsárba a varázsló számára ismeretlen, sűrű folyadékot öntött, és száraz növényi morzsalékot kevert, amíg kenhető masszát nem kapott belőle. Az út szélén növényi csalisban keresett egy nagyobb lapulevet, és rákenste a krémet. Végül széles gyolccsal a sebre erősítette. Majd a ruhái közül előtűrt egy kendőt, és felkötötte vele a férfi karját.

Edden közben tovább vizsgálódott.

– Sikerült megtalálni a botomat? – kérdezte Miren a

férfit egyre sürgetőbben.

– Nem.

Miren kétségbeesett, bár igyekezett nem mutatni. Hol lehet a botja? Megpróbált felpattanni, de az egyensúlya ismét cserbenhagyta. Katrina tartotta meg, nehogy elessen. Miren azonban túl zaklatott volt már: a lány kezét arrébb lökte, és nagy nehezen lábra állt.

– Meg kell lennie! Muszáj! – siránkozta, és tanácstalanul forgott körbe-körbe.

– Hosszú lesz ez a néhány nap – súgta oda Eddennek a lány.

– Hús ezüst az hús ezüst...

– Van itt az erdőben elég bot, majd találunk másikat – tréfált hangosan Katrina a lázasan keresgélő Mirennel. Az azonban rá se hederített.

– A varázsló botja nagyon fontos a számára – mormolta félhangosan. – Nélküle félemler. Akinek nincs botja, az nem is számít igazi varázslónak.

– Akkor faragj másikat – ütötte tovább a vasat Edden, és már előre mosolygott a válaszon.

– Ez nem olyan egyszerű! És nem is faragni kell! Hetek, hónapok hosszas meditációja szükséges hozzá. Ráadásul veszélyes, ha valaki megkaparintja...

– Még a végén felhasználják seprűnyélnek? – gúnyolódott a lány.

– Még a gondolat is sértő! – botránkozott meg Miren.

– Eh, ezt te úgyse értenéd...

A két újdonsült kísérő csak tovább vigyorgott a varázslóknak.

– Jól van. Kénytelen vagyok a mágia erejéhez folyamodni – váltott gögösebb hangnemre Miren. – Ehhez nyugalomra van szükségem. Amíg én meditáció segítségével megkeresem a botom, addig készítsétek fel a hintómat. És véletlenül se zavarjatok meg közben!

– Nem tudunk kocsit hajtani, és rajtunk az este... – közölte Edden.

Igaza volt. A szürkület lopva behálózta már a tájat, mint a pók tehetetlen áldozatát. Mindannyiuknak szükségük volt a pihenésre. Miren végül bólintott;

Mearin Laron: Egy varázsló botja

Elfeledett pergamenek

Történetek az erioni Hercegi könyvtárból

keresett a közelben egy mohával párnázott gyökeret, amelyen ülve zavartalanul tudott koncentrálni. Edden és Katrina megadták az elesetteknek a végtisztességet, Dartonnak, a holtak urának ajánlva az elhunyt lelkeket. Majd a csalitoson átvágva bevezették egy kisebb tisztásra a megtépázott hintót, leszerszámolták és megetették a lovakat. Napnyugtára felállították sátraikat, tapló, kovakő és némi száraz gally segítségével hamar tüzet élesztettek.

Mire visszatért a varázsló, leszállt a csillagarcú este. A két kalandozó a vacsoráját fogyasztotta. Katrina átnyújtott egy étellel teli ibriket a fáradt ifjúnak.

– A botom néhány órányi járőföldre van bent az erdő mélyén, arra – mutatott északkeletre Miren.

– Arra menekültek el a támadóid – mondta Edden. – Nem lenne okos utánuk menni.

– A botomat akkor is vissza kell szerezniük! – fortyant fel Miren.

– Valószínűleg azért vitték el, hogy utána menj. Ki vagy te, hogy ilyen fontos vagy ezeknek a fickóknak? – Ezek csak koszos útonállók – javította ki a férfit a varázsló. – A nevem gróf Miren Ymeon Haellonis, a Haellonis grófság örököse. Nincsen senki, aki szembe merne szállni a családommal.

– Teljesen igazad van. Megölöd az örököszt és szétkapkodják a vagyont. Megszűnik egy potenciális ellenfél – vetette fel az ötletet gúnyolódva Katrina.

– Van egy öcsém.

– Lehet, hogy neki állsz az útjában – találgatott a lány, ám Miren tekintete láttán inkább nem tréfált ezzel többet.

– Az öcsém Dreina felszentelt papja!

– Ne vedd magadra, Katrina csak tréfálni próbált. De tény, hogy ez összeszedett banda volt, kiváló fegyverekkel, jó minőségű bőr vértzetben, és előre átgondolt taktikát alkalmaztak. Ez nem jellemző útszéli tolvajokra – magyarázta Edden.

Miren lenyugodott; belekóstolt az ételbe és elfintorodott. A hús kemény és száraz volt, ráadásnak ehetetlenül sós, akárcsak a köretként szolgáló bab.

–Kora hajnalban rajtuk ütünk – jelentette ki tessék-lássék az ételbe piszkálva.

– Ezt... hogy is gondoltad? – kérdezte azonnal a lány.

– Odamegyünk, ti belopóztok, visszahozzatok a botom, és ha olyan ügyetlenek lennétek, hogy a támadóim felébrednének... hát megöliték őket.

– Jó terv – fintorodott el Katrina. – De nekem van egy jobb. Odamész, elhozod a botod, és ha olyan ügyetlen lennél, hogy valaki felébred, hát békává változtatod őket.

– Nem hagynátok abba? – fojtotta az epés választ a varázslóba Edden. – Miren, nem tudjuk, hányan vannak, pontosan hol, és mire számíthatunk. Valamint nem vagyunk bérgyilkosok.

– Nem is...

– Mindazonáltal lehet, hogy vissza tudjuk szerezni a botodat, de szükségünk lesz a segítségedre. Nyilvánvaló, hogy ez csapda, ezért jól fel kell készülnünk rá.

Miren megkövülten hallgatta a férfit.

– Holnap hajnalban elvezetsz a botodhoz, mi Katrinával alaposan körülnézünk, utána pedig meglátjuk mi lesz. Estére pedig őrséget állítunk. Katrina, te kezded, Miren, te folytatod. Én majd hajnalban kerülök sorra.

Mire a nagydarab férfi befejezte a mondandóját, a varázsló egész új szemmel tekintett rá.

Az este csöndben telt, nem volt sok mondanivalójuk egymásnak. Miren vacsorájának felét otthagyva a hintójával foglalatoskodott. A bársonyüléseket csakúgy, mint eddig minden este, kényelmes fekhelyé alakította át. A csomagjai közül gazdagon hímzett párnát vett elő, és meleg, nehéz takarót. A vállán ejtett seb még mindig fájt, azonban fáradtság hamar álomba ringatta. Edden az ízletes vacsora után még ellenőrizte a lovakat és a tábort, majd ő is aludni tért. Katrina a tűzre vigyázott, míg a két férfi el nem aludt, aztán belemerült az éjszakába.

Ostobaság lenne azt gondolni, hogy mikor az

emberek elszenderednek, megáll minden. Az éjszaka holdfényes fekete arca sokak számára a rémekkel és gonoszszággal teli idő eljövételének hírnöke. Pedig csupán egy új világ ébred, mikor a nap utolsó sugarai a sötétségbe fulladnak. Az erdő az éjszaka állataitól zajos ilyenkor. A reccsenő ág, a zizegő avar, a lágy szárnycsapások mind egy-egy éber lény árulkodó hangjai. Az álom kerülgette örnek minden moccanásra fel kell figyelnie, hogy eldönthesse: zsákmánya vagy csak pusztá szemléllője egy esti vadászatnak.

Az éjszaka akárcsak előző nap, felhős volt és hideg. A kék hold sápadt arcát nagy ritkán mutatta csak meg, inkább koromszínű felhők mögé rejtette. A tavaszi égbolt legszikrázóbb csillagképei is bujkálni látszottak. Nyálkás köd költözött a fák közé.

Katrina mindig is szerette az éjszakát, a békét és a csillagokat. Miközben azt találgatta, hogy a zajok mihez tartoznak megtalálta őt is az ólomsúlyú fáradtság. Elérkezetnek érezte hát az időt ahhoz, hogy felébressze a mágust. Miren azonban félálomban motyogva tiltakozott; nem akarta otthagyni kényelmes ágyának lágy ölelését. Így miután a szép szó nem használt, Katrina a fülénél fogva rángatta ki újdonsült társát.

Miren a tűz mellé kuporodott, és pokrócába burkolózva morgott tovább. Őt nem nyűgözte le az éjszaka, se vöröslő hold fénye, amely egész éjszaka ragyogott a még mindig felhős égbolton. Minden bokorban orgyilkosokat látott vagy szörnyeket. De ami még inkább foglalkoztatta, hogy vajon mekkora hatalomra lenne ahhoz szüksége, hogy a rosszindulatú némbert valami ocsmánysággá változtassa.

Edden frissen és pihenten ébredt kora hajnalban, előkészítette a felderítéshez szükséges holmikat, majd megtisztálkodott. Miután végzett, a reggelihez fogott hozzá, hogy mire társai felkelnek, hamarjában egyenek és indulhassanak.

Akárcsak a tavaszi reggelek, a hajnal hűvös ujjai köszöntötték az ébredőket. Miren álmosan és nyűgösen vette tudomásul, hogy ismét fel kell kelnie.

Mearin Laron: Egy varázsló botja

Elfeledett pergamenek

Történetek az erioni Hercegi könyvtárból

Katrina frissen kelt, őt nem zavarta sem a hideg, sem a hajnali óra.

Egy fertály óra múlva már útnak is indultak. Miren magabiztosan mutatta az irányt, Katrina és Edden pedig megtalálta a megfelelő ösvényeket. Az erdő harmattól nedves levelei és ágai nem árulták el közeledtüket. Gyorsan haladtak, így alig néhány óra múlva intett a mágus, hogy a botja a közelben van. Katrina elindult felderíteni a környező tájat, eggyé válva az erdő hangjaival és a fákkal. A többiek addig hátramaradva várakoztak.

– Most hova tűnt? – kérdezte idegesen Miren.

– Körülnéz. Ha baj van, hármat füttyent és segítünk neki. Ha nem, akkor békésen hazamegyünk és kitaláljuk, hogy szerezzük vissza a botodat – válaszolta nyugodtan társa.

– Csak úgy bemegey? Nem fogják észrevenni?

– Ne aggódj, nem fogják. Eddig csak keveseknek sikerült.

– Katrina egy egyszerű besurranó tolvaj? Hány országban körözik?

– Nem az – háborodott fel Edden. Tekintetétől Miren is rábredt, hogy mit kérdezett az imént és kitől.

Edden nem törődött többet a varázslóval; vett egy nagy levegőt, és tájra koncentrált, szokatlan hang után kutatva, nehogy meglepiék őket, miközben várakoznak. Ám csak a vidáman csivitelő madarakat, és az avar rejtekében szorgoskodó rovarokat és rágcsálókat hallotta. Minden végtelennek tűnő percben eldöntötte, hogy elindul Katrina után, ám józan eszére hallgatva megadóan várt, hogy a lány visszaérkezzen. Ha utána megy, biztosan bajba keveri. Jól megtanulta ezt a leckét évekkkel ezelőtt, mikor egyszer aggodalma majdnem megölte mindkettőjüket.

A nap aranyló fénypásmái hamar felmelegítették a levegőt. Felhőnek nyoma sem maradt, de a hideg, pajkos szél téliessé hűtötte a reggelt.

Katrina pirosuló, gondterhelt arccal tért vissza majd egy óra múlva.

– Legalább másfél tucat ember van a táborban. Négy

őr a fákon és hat a táborban. A többi csak lézeng – hadarta miközben visszaindultak. – Csak az öröknél van fegyver. Őt szedett-vedett viskót építettek fel ágakból, kéregből és avarból. Az egyikében van a botod. Ha jól vettem ki ez a vezetőjük szálláshelye. A szél miatt behúzódtak a viskókba. Fáradtak és haza akarnak menni. De akkor is túl sokan vannak.

– Talán ha felgyújtánánk a viskókat, azzal a rablók is meghalnak, és nekünk se lesz sok gondunk – javasolta a varázsló.

– És mi is benn égünk az erdőben – világosította fel a nő. – És a botod is.

– A botom nem ég el közönséges tűzben!

– Szállj le a fellegekből! Más megoldást kell találnunk – szölt rá Edden. Mirenek torkán akadtak a szavak.

– Tényleg csapda. Tudják, hogy itt vagyunk, és csak arra várnak, mikor támadunk – mondta Katrina lemondóan.

Hallgatagon baktattak vissza a táborukig, megoldást keresve. Megérkezvén Katrina alaposan áttúrta csomagját, különböző bőrzacskókat kerítve elő. Tüzetesen átvizsgálta tartalmukat.

– Jó lenne valahogy elterelni a figyelmüket. – próbálkozott egy ötlettel Edden. A nő zacskóiban turkálva válaszolt neki:

– Tudok némi kábító füstöt alkalmazni ellenük, de ez még kevés. Viszont láttam a csalitosban *erestát, zöldalgát és messurit*. Az út pedig agyagos röttapor – közölte tudálékosan, azonban ezt senki se értette.

– Ez miért jó nekünk? – kérdezte lenézően Miren.

– Ha elegendőt találok, egy kis főzőcskézéssel meg tudjuk őket ijeszteni, sok füst lesz és hangos dörrenések. Okozunk egy kis felfordulást. Neked van valami hasonló varázslatod? – kérdezett vissza a lány.

– A felfordulásban el tudom hozni a botom, ha megmutatod, hol tartják.

– De hiszen tudod, hol van. És azért nem lesz akkora füstfelhő, hogy csak úgy besétálj...

– Könnyebb, ha tudom, honnan kell elhozni. A többit bízzátok rám.

– Ha nem avatsz a tervedbe, elbukhat az egész csapat – figyelmeztette Edden.

Miren sóhajtott.

– Rendben. Láthatatlan leszek.

A másik kettő egy pillanatra megdöbbsent.

– Minket nem tudnál láthatatlanná tenni? – kérdezte a lány.

– Talán téged igen – gondolkodott el a varázsló –, de Eddent biztosan nem és téged is csak igen rövid időre.

– Jó, akkor ezt hagyjuk – legyintett a férfi. – Mennyi időre van szükséged az előkészületekhez, Katrina?

– Körülbelül fél napra.

– Addig készítünk néhány csapdát, biztosítva a menekülő utat...

Ez a nap hosszúvá nyúlt. Miren folytonos veszekedései Katrinával megnehezítették mindenki dolgát. Edden csak ezért nem hagyta őket egymásnak esni, mert féltette a lányt.

Miren teljesen kétségbe esett, mikor kiderült, hogy csomagjai nagy részét és szeretett hintóját hátrahagyva utaznak tovább, azonban bele kellett nyugodnia, mivel ő se tudta hajtani azt. Némi felderítés után Katrina pontosan megtervezte a csapdákat, majd hagyta társait dolgozni.

Főzetei gondos előkészületeket igényeltek, hiszen nem mindegy, melyik virágot szakajtja le töről, hogyan és mivel tisztítja meg, mennyi ideig főzi őket. Az út porának is nagy hasznát vette, tervük e nélkül talán nem is valósult volna meg. Katrina mindent úgy csinált, ahogy anyjától látta, őt pedig az ő anyja tanította. A falu orvosai voltak időtlen idők óta, ezért jó módban éltek, ám senki se tudta róla, hogy mennyi minden máshoz is ért. Talán boszorkánynak tartották volna, ám sosem volt az. A mágiához semmit nem konyított.

Vitákkal teli napnyugta után minden készen állt. Hajnalra össze is csomagoltak. Ám ez a reggel se volt csendes, társai a legtöbb ráaggatott holmitól megszabadították Miren lovát, amiért szegény pára nagyon hálás volt, ám gazdája igencsak megorrolt.

A varázsló láthatatlanul, Katrinával az ellenséges tábor széléhez lopakodott. Felhős, ködös időnek ígérkezett, az örök álmosak voltak és nyűgösek. A

Mearin Laron: Egy varázsló botja

Elfeledett pergamenek

Történetek az erioni Hercegi könyvtárból

táborlakók lassan ébredtek. A lány elővette a kiszáritott gömböket, és ügyes célzással a tűzbe vetette őket. Az örök, ha észrevették is, nem törődtek vele. Néhány pillanat múlva a tábor tűz kék és zöld lángokat okádott magából, sűrű, nehéz, kábító füsttel árasztva el a helyet. Katrina kis hatótávolságú számszeríjával pontos lövéseket adott le, melynek hatására a fán gubbasztó örök lezuhantak. A varázsló elérkeztenek látta az időt, és elindult a botjáért, miközben Edden az azt őrző viskót közelítette meg az erdő széléről. Szerencsére a kunyhó lakója is kiment megnézni, mi okozza a csetepatét, így a harcosnak nem kellett félreállítani őt az útból. Katrina még vaktában leadott néhány lövést, így fokozva a zűrzavart. Mirenben egy pillanatra túlsordult a boldogság, mikor az ujjai ráfonódtak rég nélkülözött varázslóbotjára... aztán megadta az előre megbeszéljt jelet, és mindhárman futásnak eredtek lovaikhoz. Úgyesen kikerülték a veremcsapdát, a lombokból köteleken aláhulló fatörzset, és a kötélcsapdát is, melyeket ők állítottak. Ellenfeleik nem voltak ilyen szerencsések. A tucatnyi üldöző közül csupán kettő tudta tartani velük az iramot.

Az utánuk küldött nyílvevesszők közül azonban egy célba ért. Katrina hátába éles fájdalom csapott, ami majdnem lelökte vágató lováról.

Miren hátrafordulva egy kisebb tűzrobbanást idézett a lovak arcába – arra nem volt elég, hogy a harmatos erdőt felgyújtsa de, az állatok páni félelemmel fordultak vissza és vetették le lovasaikat hátukról. Az utolsó üldözőktől is megszabadultak hát.

– Tudok erre egy kis házat a közelben! – kiáltotta társának a mágus, aki megragadta a sebesült lovát, így irányítva azt. Katrinának csak annyi dolga volt hogy megülje hátsát, ám ez is rengeteg erejét felemésztette. Egy örökkévalóságig tartó vágózás után megérkeztek egy nagyobbacska erdészlakhoz. A tágasnak tűnő ház elhagyatottnak tűnt, de utolsó gazdája rendezetten hagyta maga mögött. Csak a rozsdásodó lakat jelezte a természet áldatlan munkáját. Miren előtúrta kulcsát,

és kinyitotta a zárat, addig Edden lesegítette a félájult nőt a lováról, majd bevitte a házba. A varázsló bevezette őket a hálóba, ahova Katrinát lefektették.

Az erdészlak nem hazudtolta meg külsejét: hatalmas volt belül is. A falakat teliaggatták vadak képeivel hímezett falvédőkkel, trófeákkal és vadászfegyverekkel. A földön prémek szolgáltak szőnyegként. Kényelmes vetett ágy és halomba rakott tűzifa várta az ide érkezőket. Miren bizonytalanul a kandalló felé indult, hogy hasznossá tegye magát; a sebgyógyításhoz nem értett, és nem jól tűrte a vér látványát.

Edden a törével felhasította a lány hátán a ruhát. A nyílvevessző mélyen belefúródott a húsba, azonban a férfinek fogalma sem volt, hogy távolítsa el onnan. A seb azonban nem vérzett.

– Hogy szedjem ki, kicsim? – kérdezte a lányt.

– Erősen meg kell húznod, de vigyázz, ne szakíts ki belőlem sok húst...

– Te olyan szépen ki tudod venni. Mégis, hogy kell? – kérdezte aggodalmaskodva Edden. – Nem akarok fájdalmat okozni.

– Mindenképp fájni fog... Ezt most nem tudom neked megtanítani. Csak csináld. Majd ordítok...

– Hozz vizet – utasította Edden a tűzzel foglalkozó varázslót, aki szó nélkül engedelmeskedett. A férfi megtisztította lány a hátát, majd ahogy amaz mondta, egy óvatos, ámde erőteljes rántással kitépte a nyílvevesszőt a sebből. Katrina felordított fájdalomában, ahogy ígérte. A sérülést ettől elöntötte a vér, végigfolyt a halovány bőrön, bemocskolt mindent. Edden kétségbeesetten törölgette letépett ingje ujjával, ám ez semmit se segített.

– Égesd ki a sebet – nyögte a mellette álló varázslónak a lány. Miren gondolkozás nélkül felhevítette az ágyon heverő tört, majd Edden tiltakozása ellenére bele nyomta a sebbe. Katrina azonban fel sem jajdult. A vérzés elállt.

– Él még? – kérdezte Eddent a mágus egészen vékony hangon. Amaz bólintott.

– Elájult.

Edden vizet forralt, megmosdatta a lányt, kötést tett a csúnya sebre, majd tiszta ruhát adott a rá. Miren észrevette, hogy a lány a hátán egy különös anyajegyvet visel. A szabályos kör alakot közepén egy fehér folt törte meg. Majd, hogy ne lábatlankodjon lepakolta a lovakat és kényelmesen berendezkedett.

– Honnan tudtad, hogy itt van ez a ház? – törte meg a hosszúra nyúlt csendet Edden.

– Apám birtokaival szomszédos ez a környék, a gróffal néha kijövünk ide vadászni. Szerencsére nemrég jártunk itt, ezért a van élelem és tiszta ágynemű – magyarázta Miren.

– Kedvesed hogy van? – érdeklődött aztán.

– A húgom – javította ki társa. – És csak ő tudná megmondani.

A nap hátralévő része szokatlanul nyugodtan telt. Habár furcsállta, a varázsló kicsit hiányolta, hogy nincsen senki, akivel civődna. Ostoba módon már-már megszokta.

Másnap reggel Katrina ébresztette bátyját, aki az ágyához támaszkodva szunyókált.

– Hogy vagy?

– Mint akit lelőttek – mosolygott a lány. – Pokolian fáj mindenem.

– A varázsló beléd döfött egy izzó tört!

– Helyesen tette. Különb en elvéreztem volna – magyarázta Katrina. – Hol vagyunk?

– Miren egyik rokonának vadászházában.

– Sose gondoltam volna, hogy valaha is hasznát vesszük...

– Látom már nem is vagy olyan rosszul... – válaszolta szúrós szemmel Edden.

Katrina elvigyorodott, és megölelte a testvérét. Ám rá kellett jönnie, hogy nem is olyan egyszerű az élet sebesülten: majd' minden mozdulatnál éles fájdalom hasított a hátába, Edden segítsége nélkül nem tudott felülni, és a füstölt húsból és zöldségekből álló reggeli kifogott rajta. Bátyja hiába könyörgött neki, csak a felét tudta megenni. Végül előkerült Miren is, ám a

Mearin Laron: Egy varázsló botja

Elfeledett pergamenek

Történetek az erioni Hercegi könyvtárból

szokásos azonnali veszekedés elmaradt. A lány még túlságosan beteg volt, és ezért a varázsló is visszafogta epés megjegyzéseit.

– Mikor indulhatunk? – kérdezte végül Miren.

– Holnap, talán holnapután. De én csak lassítani foglak titeket – válaszolta a nő.

– Holnapután már Pyarronban kell lennem – vetette fel Miren. – Különböznél elkezdenek keresni.

– Legalább lesz segítségünk – zárta rövidre a vitát Katrina.

A lány szinte az egész napot átaludta, és a következőn is inkább pihent. Érdekes módon mintha Miren megenyhült volna, kedvesen bánt vele. Az összetűzések csak akkor folytatódtak, mikor végre harmadik nap elindultak. Katrina felélénkült, és lassú haladásukat folytonos piszkálódásokkal töltötte, amit Miren nehezen tűrt.

Hiessin nem egészen egy napi járőföldre volt Pyarrontól. Poros, kavicsos útja egykedvűen hallgatta az idegenek végelethatalmas marakodását. A mezőn dolgozó emberek szótlanul megcsóválták fejüket, és ökröket ösztökélve folytatták munkájukat. A varázslónak nem nagyon volt kedve itt vesztegelni, pyaroni rezidenciája kényelmére vágyott – de be kellett látnia, hogy Katrina nem képes tovább utazni. A falu fogadójának ágya megváltás volt a lány számára. Legyenitette az út és a fájdalom, és Edden bármennyire is igyekezett, nem tudta megkönnyíteni húga gyógyulását.

A vacsorát ugyan együtt költötték el, ám a varázsló fejfájásra hivatkozva hamar otthagya a testvéreket egy séta kedvéért. A testvérpár a fogadó ivójában költötte el szerény vacsoráját. A sült végéhez érve Katrina egy ismerős arcot vett észre a tömegben.

– Nézd csak! Balra annál az asztalnál, az a férfi – bökött a fejével egy középkorú alak felé. – Egy kedves ismerős a táborból. Még jó, hogy itt vannak a fegyvereink...

Edden is felismerte a fickót. Mind a ketten befejezték az étkezést, és feltűnés nélkül a fogadó hátsó

kijáratára felé vették útjukat. Ám a kijáratnál már várták őket. Edden gondolkodás nélkül védte ki a rázúduló ütésekkel, míg társa háta mögött felajzotta számszeriját. Az egyik ellenfél szívét vette célba, s már lőtt is. Amíg bátya egy csapással fegyvertelenné tette ellenfelét, Katrina újabb vesszőt helyezett halálos szerszámára. Ám tudta, ahogy Edden is: túl sokan voltak, ennyivel nem tudnak elbánni.

A következő lövés testvére egyik támadóját érte. Az hátrahanyatlott, és magával sodorta két másik társát. A háttérben ekkor egy vékony, magas alak tűnt fel. Hirtelen a két testvér előtt fél méter magas csapkodni kezdtek a semmiből előtörő lángok. A testvérek a falhoz hátráltak, míg ellenfeleik megpróbálták kiugrálni a tűzből. Katrina számszerijával újra támadt, mialatt Miren a fogadót megkerülve csatlakozott hozzájuk.

– Tűnj el! – ordított rá a lány haragosan. Ám a varázsló ehelyett embermagas tűz félgömböt varázslott az újfent támadókra. A lány is lőtt, míg Edden élő falat vont a két csapat közé.

– Bele kell egyeznetek, hogy megvédjelek benneteket – kiáltotta Miren, mire a két testvér egyszerre válaszolt:

– Csináld!

Miközben a varázsló számukra ismeretlen nyelven megszólalva jeleket rajzolt a levegőbe, Edden és fogást váltva kardján hasba döfte ellenfelét, Katrina pedig kilötte az utolsó vesszőt. Ő nem talált, Miren varázslata viszont hatott. Edden hitetlenkedve látta, hogy ellenfele kardja megakad a teste előtt.

A helyzet azonban hamarosan kilátástalanná vált. Miren is elhasználta minden hatalmát, csupán Edden tartotta fel a még mindig féltucatnyi ellenfelet, de az ő ereje is egyre lankadt.

Akárha az istenek küldték volna őket, ekkor pár felvértezett lovas érkezett a fogadó háta mögötti utcácskába. Pillanatokat alatt szétkergették a megmaradt támadókat.

– Kicsit lassú volt, kapitány – mosolyodott el Miren

fáradtan. Az élen lovagló férfit azonban komolyan vette a szavait.

– Elnézését kérem uram, de a kölyökből, akit küldött, alig tudtam kiszedni, hogy pontosan mi és hol történt.

– Ez kicsoda? – kérdezte csodálkozva Katrina a varázslót.

– Pyarroni rezidenciánk őrparancsnoka, Aleris Winer kapitány. Mondtam, hogy küldenek utánam valakit.

– Köszönjük a segítségét, kapitány – fordult Edden a lovashoz, hogy megakadályozza a készülődő szócsatát.

– Igazán nincs mit – válaszolt a lovag. – Azonban most már sietnünk kell. Kegyes apja és az esküvő várja, Miren úr.

A varázsló olyan savanyú képet vágott, mintha ecetet ivott volna. Aztán megköszörülte a torkát:

– Velük folytatom az utamat Pyarronig. Ti pedig menjetelek előre, hírt vinni apámnak, hogy jól vagyunk.

– Nem hagyhatom magára, Miren úr.

– Nem figyelt, uram – szólalt meg Katrina fáradtan az előző csatától. – Miren úr nem kért, hanem parancsolt.

– Katrina... – hökkent meg Edden a húgán.

– Minden rendben lesz, kapitány – folytatta Miren, és kezével furcsa mozdulatot tett. – Menjenek nyugodtan, holnapra én is ott leszek.

– Igen, uram. Ha így gondolja...

Azzal a kapitány megfordította a lovát, és meghökkent katonái társaságában elvágtatott a főváros felé.

– Nem értelek, varázsló – ingatta a fejét Edden, ahogy visszatértek a fogadóba.

– Ostoba vagy, Edden – mondta Katrina. – Természetesen megmentjük a társunkat az esküvő előtt...

– Már ha veletek tarthatok... – tette hozzá a varázsló szégyenlősen.

– Azt még meggondolom – felelte a lány, és megismerkedésük óta először Mirenre mosolygott.

VÉGE

Ikertükrök

„– Gyeje nézd, eszt nézd! Milyen szép! – ragadta meg az öt éves, szóke Irana testvére kezét.

– Mit adhatok a kisasszonyoknak? – kérdezte kedvesen a bőr és lószőr ékszereket, csatokat és színes, hímzett szalagokat árusító, terebélyes férfi.

– A csattott! – mutatott rá a két kislány egy rózsaszín és kék szalagokkal átfont csatra.

– Igazán kitűnő ízlésre vall a hölgyek választása! A szalagokat Tiadlanból hozattam, a csat különleges és titkos módszer alapján készült szímezüst! – mondta nyájasan a kereskedő, és levette, hogy megmutathassa a lányoknak, akik persze ügyet se vetettek az árusra csak a széllal játszó szalagokat figyelték megbűvölten.

– Bácsi kéjem, van belőle kettő? – kérdezte elszontyolodva Eralé, testvére kezét szorongatva. A kofa elmosolyodott ezen. A két gyönyörű kislány szóke hajába bele-bele kapott a szél, melegbarna szemük sóvárgóan szegeződött a kiszemelt hajdíszre. Csak egyetlen dolog különböztette meg egymástól őket, a hajukba kötött kék és rózsaszín pántlika.

– Persze, hogy van, angyalom, csak szóljatok az édesanyátnak, és máris a tiétek – biztatta a kereskedő a lányokat.

– Fussunk! – biggyesztette le ajkát Irana, és már rohantak is a zöldségeket válogató anyjukhoz. Am egy standnál újra megálltak. Az idős, ráncokkal átszőtt arcú, kendőjébe burkolózó asszony fogatlan mosollyal köszöntötte őket.

– Van valamim a számotokra – szolt hozzájuk rekedtes hangján, és feljűk nyújtott két fanyelű, indákkal faragott tükröt. A gyerekek ámultan vizsgálták csodás ajándékukat, sose láttak még ilyet, és valami nagyon furcsa volt.

– De hiszen ebben Te vagy! – hitetlenkedett Eralé.

– Itt pejjig Te! – kiáltotta vidáman Irana, miközben sajátjára mutatott.

– Vigyázzatok nagyon rá! – kérte őket az asszony.

Később Irana és Eralé édesanyja hiába kereste a kofaaszszonyt, hogy visszaadja számukra túl drága portékát. Se a környező árusok, de még a standokat felügyelő örök sem ismerték az öreg nőt.

Számos legenda és kódex tesz említést ezen különleges tükrökről. Állítólag Irana D’Elakonte, a híres varázslónő és Eralé D’Elakonte, a Fehér Oroszlán rend bátor lovagja volt a két utolsó tulajdonos az ötödik zászlóháborúban. Úgy tartják, naponta beszéltek egymással ezen keresztül, ha távol sodorta egymástól őket az élet. Olvasott, bölcs tudósok szerint a különleges üvegből, ezüsből és giamahach fából készült varázstárgyakat egy tiadlani tengereket tisztelő pap alkotta ikergyermekei számára. Kilenc hónapon keresztül csöndben meditált egy elhagyatott szigeten miközben Velarnak, teremtés és pusztítás urának áldozott.

A tükrök később új gazdára találtak, miután a pap gyermekei fényes életet bejárva eltávoztak. Hol bajkeverőknél, elátkozott és kitagadott hősöknél, zsarnokoknál vagy nemes lelkű hősöknél találtak maguknak otthont e tárgyak – egyvalami azonban nem kétséges: ezen egymástól szemmel szinte megkülönböztethetetlen ikrek, mint a hírhedt Fiede és Orulan Valesztaz, a Yakcheiten elf ikerpár vagy Erl és Reg Zalant, a Tútorony alapítói, mindig nagy befolyással voltak a történelemre.

Ellana kapui

„A sötét éjszaka csillagai hűvös szellőt hoztak. A templom zöld lugasai végtelen alagútrendszernek tűntek. Forduló után forduló, rózsza- és liliombokrok követték egymást szakadatlan. Az örökkévalóságnak lobogó fáklyák bágyadtan világították meg a sűrűn nőtt, virágba borult cserjék serpentin alagútjait, hol megnyújtva, hol megkurtítva a négy alak árnyait. A félelf, az ember férfi, valamint az elől haladó csodás szépségű nők túl sokáig keringtek az őszöreg labirintusban – Ellana papnője hiába igyekezett összezavarni vendégeit. A fáradtság barázdákat vésett a fiatal arcokba. Majd a papnő egy tiszta vízű tó előtt megállt. A tó fenekén egy kép hullámozott vidáman egy ölelkező szerelmáspárt ábrázolva...

– Itt is volnánk – mondta kedvesen elmosolyodva, majd komolyan a férfihez fordult.

– Tudom, hogy most itt kéne tartanom téged, hiszen szörnyű dolgokat cselekedtél. Am feladatod túllép rajtam és a törvényeken. Remélem, sikerrel jársz, és megbűnhődsz tetteidért.

Megérintette egy lótvuszvirág szirmát, mire a lugas túlvilági, aranylő fénybe öltözött.

– Ezen a kapun csak tisztaszívűek és szerelmesek léphetnek át – figyelmeztette társait. A férfi megfogta kedvese kezét, rámosolygott, majd együtt beléptek a lugasba.

– A túloldalon már várnak a nővéreim – tájékoztatta a félelpet a nő.

– Köszönjük, amit értünk tettél – hálálkodott amaz, kezét csókolt a szépségnek, majd ő is belépett a kapun.

Ellana öt szent szerelmes lugasa sokak szerint csak legenda, hiszen a papnőknek nem adatott meg a térmágia használata. Nincs is szükségük rá. Am ahol a nővérek élnek, jól tudják, ez ostobaság. Am e legendát ők se tartják hitelesnek.

A történet szerint Esteré nővér és Kalandon varázsló szerelmére maga Ellana vigyázott, am a Dúlás korának vészterhes korában senki sem lehetett biztonságban. Ekkor a világjárt varázsló kedvese segítségére sietett, és együttes erővel kaput nyitottak Mennihára, Ellana titkos lugasára, így mentve meg több tucat papnőt. A háborúságok folyamán még további négy templomban nyílt tókapu az istennő segítségével, sokakat mentve meg a borzalmas haláltól.

Mennihá helye azonban mindörökre titok maradt.

Az öt kapu segítségével a lugason keresztül a történet szerint egész Ynevet át lehet utazni egy szempillantás alatt, ez viszont nemigen állja meg a helyét. Az átjárók helye minden történetben más, egy mégis azonos: a kapukat lótvuszvirágokkal teleültetett lugasoknak ábrázolják, ahol két szerető titkon egymásra talál.

„Szomjat olt a betérés,
szent Calicus sörmérés!”

Szent Calicus kolostorának Füge út felőli oldalában. Specialitásunk a megtisztelő Ezüst Kupa díjat nyerte a Lant havának végén, a cavuslari Sörfesztiválon, búzasör kategóriában.

A Vörös Bakó

Arcképcsarnok

Akikről érdemes tudni

Kevesen akadnak városunk polgárai között, akik tudnák, hogy ki is az a Riglor Mutrat. Azonban annál többen ismerik a város legvéresebb kezű szakemberét, akit csak a Vörös Bakó néven szokás emlegetni. Hogy miért különös e két név? Nos, azért, mert egy és ugyanazt az embert takarja. Nem nevezném szerencsének, de volt alkalmam a minap találkozni városunk főhóhérral, és azt kell, hogy mondjam, Erion ítéletvégrehajtója valóban félelmetes, és legalább annyira ocsmány is, ahogyan azt suttogják. Hírét vettem, hogy egy Knod Kargol nevű orkot fognak kivégezni, amiért az megszegte a városunk legszentebb törvényét, és kezét emelt az egyik polgárunkra. Mint tudjuk, az őrséget nem érdekelte volna az eset, ha egy Knodhoz hasonló kalandozót ér hasonló szerencsétlenség, de hát a város polgárát ért bántalmazás súlyos következményeket von maga után. Ennek az orknak a vérpadra hurcolásánál láttam először városunk pallosát, a Vörös Bakó Riglor Mutratot. A kivégzés nem volt épp ínyemre, ám a kínálkozó lehetőséget nem akartam elszalasztani, és a jussát megkapó hóhért megvártam az őrség épülete előtt. Minden bátorságomat összeszedve odaléptem hozzá, hogy szóba elegyedjem vele. Ahogy viszont kilépett a kapun, éreztem, hogy kezdeti lelkesedésem oda, és – szégyen ide vagy oda – kezd az inamba szállni a merészségem. A tagbaszakadt, nálam majd' három fejjel magasabb óriás magában csendesen dörmögve lépett ki elé. Első ránézésre kissé megfájdult a nyakam, ahogy megkísértem egészen fel, a gigász szeméig nézni. Riglor viszont kevés jelét adta érdeklődésének, és egy vörös bőrsztyűben lévő jussát számolgatta. Be kell vallanom, kevésen múltott, hogy ekkor ne fordítsak hátat és fussak legalább két utcányit, ahogy a Vörös Bakót testközelből végigmértem. Széles tenyerében elveszett, kis játékszernek tűnt a pénzes sztyűő. Felsőtestét, ami kérésre volt szárad-

va és több helyen érthetetlen „repedések” szegélyezték, egyetlen öregdisznó bőréből készült mellény fedte. Hordósrerű mellkasán pedig egy fekete varjút formázó amulett emelkedett és süllyedt, ahogy az óriás lélegzett. Durva arcát számtalan helyen hegek és kőserűvé vált szürke, bőrkeményedések csúfították el. Jobb szemén különös, világos színű hályog volt, amitől a tekintete még inkább rémületet keltő lett. Hogy pontosan mikor is hagyta abba a számolgotást, azt nem tudom, de azt a visszafojtott köhintést soha nem felejttem el, ami torkomon akadt, ahogy halott jobb szemével rám nézett. Nos, kezdem érteni, hogy városunk főhóhérrja hogyan tehetett olyan hírnévre, amely Erion falain túl is félelmet kelt. Ekkor azonban különös fordulatot vett a találkozásunk. – Riglor Mutrat vagyok kis ember! Miben segíthetek? – mondta, és kérésre tenyerét felém nyújtotta. Ahogy bemutatkoztam, és viszonyoztam a kézfogást, éreztem satuszerű kezeinek erejét. Engem sem kellett féltetni persze, és azt hiszem, ez tetszhetett neki. Egy pár mondatig eltartott, amíg valóban elhitte, hogy kíváncsi vagyok rá és történetére, hogy miként vált e híres poszt betöltőjévé, és milyen emlékezetes eseményeket tudna mesélni. Amint viszont utolsó kétségét is sikerült eloszlatnom, meglepődésemre egy roppant készséges beszélgetőtársra találtam.

Úgy gondoltam, hogy egy kellemes környékbéli fogadóban teszem fel majd kérdéseimet. Mutrat viszont semmisé tette elképzeléseimet, ahogy megindult a szegénynegyed felé, és elmondta, hogy egy kis szenthelyre megy, ahol imát fog mondani az elhullott gonosztevő emlékére. Felajánlását, hogy elkísérhetem erre a kis útra, igen megtisztelőnek éreztem, ugyanakkor kirázott a hideg a gondolattól, hogy a szegénynegyedbe betegem a lábam. Azt viszont még bizarrabbnak gon-

doltam, hogy visszautasítsam a felkérését, kockáztatva azt, hogy talán felbőszítem. Így megindultunk a keleti irányba és egy pár lépést követően már el is nyelt minket a környék sötétje.

Riglor Mutrat az Erioni Vörös Bakó a Pyarron szerint 3652-ben látta meg a napvilágot, körülbelül. Ugyanis a hóhér elmondása szerint igen fiatalon magára maradt. Igazság szerint gyermekkorából összesen annyira emlékszik, hogy egy Dartonita pap találta meg a Rualani-Sheral lábánál az Elátkozott Vidék peremén. Állítólag egy üszkös romban hevert ork tetemek között, amiket már kikezdett az idő és az oda gyűlő hiénák foga. A pap véletlenül figyelt fel a gyereksírásra, és az elmesélés szerint csodálkozva látta, hogy az alig pár hetes kislány egyetlen kicsi sebbel a szíve alatt túlélte a mézszárlást.

A pap magával vitte egy a hegyekben lévő régi kolostorba, ahol Mutrat megmentőjéhez hasonló lelkületű Dartoniták kis csoportja élt. Riglort a szerzetesek igen különös ómennek tartották és nagy jövőt jósoltak neki, ugyanakkor nem kapott különleges elbánást. Még néhány, a környéken talált gyermekkel együtt nevelték fel és okították a halál fekete humorú istenének tanaira.

Ahogy teltek-múltak az évek, egyre hatalmasabbra nőtt, de jámborsága miatt sokat volt a többi gyerek céltáblája. Aztán sajnos minden elromlott. Hogy pontosan mi történt, azt nem mesélte el, de felcseperedve menekülnie kellett. Riglor nem tért ki ennek a részletezésére, és nem akartam firtatni. Otthontalan senkivé válva, kivette az őt befogadók közül Erionba szökött, hogy szeretett városunkban koldusként szerezzen pénzt a betevő falatra. Csillaga azonban hamar emelkedni kezdett, ahogy egy alkalommal kiségtette a városőrség végrehajtóit egy problémás ügy kezelésében.

Egy sötét mágiával és ármánnyal elkövetett gyilkosságért vontak felelőségre egy sápadt arcú

A Vörös Bakó

Arcképcsarnok

Akikről érdemes tudni

férfit, aki magát kalandozónak vallva magára vonta a város törvénykezésének dühét. Az ügyében döntő bírák kimondták rá a halálos ítéletet, de nem volt senki, aki azt végrehajtsa, mert egymást követték a szerencsétlen esetek, és mindenki aki fejszét akart emelni a férfira, az elveszett. Végül az őrség kivitte a Vérpad terére, és az ott összegyűlt sokaságnak felkínálták a lehetőséget, hogy óriási, fél arany jutalomért cserébe csapja le valaki a fejét. Mutrat volt az egyetlen, aki mit sem törődve az átokkal, elfogadta a felkínált fejszét, és fölállt a hóhérpadra, hogy leválassza a makacs fejet a nyakról. Ekkor ránézett a sápadt arcú és szitkokat sziszegve megkísérelte Riglort is elriasztani, de nála nem járt sikerrel.

„Örökre vesszen el számodra a megnyugvás reménye, és leprásként járj az élők között! Ezt harsogta a szerencsétlen nyomorult, miközben lecsaptam a fejit. Azóta sem tudom mit jelent ez, de bizonyos, hogy nem fogott rajtam az átka.”
– mondta Riglor nekem.

A téren állók egyöntetűen azt mesélték, hogy félelmetes mágia csapott ki a gonosztevőből, de az sem tudta megfékezni a hóhér bárdját. Mutrat soha nem felejtette el ezt az első áldozatot, mert mint mondta, neki köszönhetette, hogy a város bakója, később főbakója lett. És persze azért sem, mert ez a sápadt arcú férfi az oka annak, hogy bőre lassan kővé keményedik és szétreped. Mindenesetre vállvonása és elfogadó arca megértette velem, hogy sosem érdekelte különösebben, mi vár rá. Mutrat személete szerint Darton elé járulni megtisztelés lesz, nem fájdalmas vég. Ami pedig az addigi időt illeti, ő mindent megtesz, hogy ura ne legyen nagyon egyedül.

Rákérdezve egyéb sérüléseire, megtudtam, hogy a hosszú évek alatt általában kalandozókon

kellett dolgoznia, akik minden eszközt megragadtak, hogy elkerüljék a bárdot. Egy ízben még meg is mérgezték őt az elítélt barátai, hogy időt nyerjenek – de nem jól adagolták és csak rosszul tört rá, amitől – kivételesen – nem tudta elsőre lecsapni a fejet. Az arcán ekkor felsejlő mosoly megértette velem, hogy a vérpadon lévő szerencsétlen sokkal kevesebbet szenvedett volna, ha barátai nem próbálják megmenteni.

Elmondása szerint több százszor is lesújtott már a bárdja a törvényt szolgálva, sőt volt olyan nap, amikor húsz kivégzése volt egyhuzamban – egy dzsad karavánnak álcázott kalandozócsapat volt az, akik megkísérelték elrabolni a erion hercegének értékeit. Arra is volt már példa, hogy gazdag és romlott erioni polgárokat kellett jobblétre szenderítenie. Azonban ahogy visszaemlékezett, nem tudott olyan esetet mondani, amiben valaki ártatlan került volna fegyvere elé – de legyintve közölte, hogy nem is az ő dolga, hogy ezt eldöntse és különösebben nem is érdekli.

E pár eset elmesélését követően viszonylagos csendben haladtunk tovább, és a kihalt sikátorokban csak a hóhér rekedt hangú énekét hallottam, ahogy egy Dartonita siratót kezdett dűnyögni, mintegy a maga örömére.

Riglor Mutrat nem tűnt másnak, mint egy alapos ember, aki szereti a munkáját. Aprólékos részletességgel leírt esetei arra engedtek következtetni, hogy valódi hivatásként kezeli a hóhérságot. Az eldugott kis szentélyben végül meggyújtott gyertyája pedig arra utalt, hogy valóban szívének kedves Darton, és nem veszi félvállról az áldozást, aminek szertartását a vérpadra lépve szokott elkezdni.

Broggendag Pitban

Rúnatábor 2006 beszámoló

Síkkapu rovat

Úgy tűnik, a szervezők okultak a tavalyi hibákból. Idén változott a helyszín, a mesélőgárda és a táborlakók átlag életkora, ellenben maradt a töretlen lelkesedés és a programok összeállítása.

Az első változás, hogy idén hat nap élvezhettük a tábor valóban egyedi hangulatát, tehát plusz egy napot adtak nekünk a szervezők. Ezt ki is töltötték programokkal bőven, szinte nem is volt megállás.

A helyszín nagyságrendekkel felülmúlta a tavalyit: a gyömrői Teleki-kastély és területe nemcsak festőiségével, de hangulatával is sokkal inkább hozzájárult a tábor sikeréhez, mint a tavalyi camping. A versenymodul live részeihez is illeszkedett, a szervezők minden tekintetben igyekeztek kihasználni a helyszín adta lehetőségeket. Ez a legjobban a live horror során sikerült, amelyről később még szót ejtek.

Az első este kiválóan sikerült összehozni a tavalyihoz képest kétszeres mennyiségű táborlakót egy "tüzes" előadással: sötétedés után égő buzogányokat, szalagokat suhogtató, tüzet fújó fiatalok mutatták be produkciójukat. A szervezők idén is készültek bemutatómodulokkal a népszerűbb világokra, úgymint D&D, Codex,

Cthulhu, Star Wars, Shadowrun, Ars Magica és Gyűrűk Ura, s ezeket a táborlakók mind kipróbálhatták, ha maradt idejük. A második naptól ugyanis, csakúgy mint tavaly, a tábor fő programja, a

madik nap környékére nyilvánvalóvá vált: a modul intrikus jellegéből adódóan nemhogy akadályozták volna, de a mesélők egyenesen bátorították a játékosokat, hogy a többi csapattal kommunikáljanak, próbáljanak meg információval kereskedni, sőt, az is előfordult, hogy valaki elárulta korábbi urát és átment egy másik csapathoz játszani.

A négy nap játékidő alatt két nagyobb live jelenet és számtalan apró live etűd dobta fel az asztali játékokat. Ez nemcsak hasznos volt, hiszen így lehetett a legegyszerűbben lemodellezni az ynevi városban történt tömegjeleneteket, valamint így lehetett megbizonyosodni afelől, hogy minden csapatban pontosan ugyanaz és ugyanúgy történik, hanem látványos és élvezetes volt: mint az első napi halotti tor, mind a harmadik napi kocsmajelenet és a Dreina főpapjának főtéri prédikációja.

A finálé végül szintén meglepte a többséget, ugyanis a játékosok választásai azt eredményezték, hogy ezúttal nem a "jó" győzött... Van egy olyan érzésem, hogy hallani fogunk még arról a lesathról, aki sikeresen a szolgálatába kényszerítette Inamar rég elfeledett kyr holtait - és persze azokról az átállt játékos karakterekről, akik inkább nem szálltak szembe vele...

Az egyik legemlékezetesebb program nagyjából egyhangú vélemények szerint a horror live volt. A Teleki-kastély erre az időre idegszanatóriummal lépett elő, ahol a játékosoknak négy csapatba verődve (FBI, CIA, helyi rendőrség és média) a sötétben zseblámpával kószálva, az ápolitakat kihallgatva, elszórt cikkeket olvasgatva és egymással kommunikálva kellett rájönniük, hogy valójában ők is ápolitak, sőt, a csap-

M.A.G.U.S. verseny vette kezdetét. Azt gondolom, hogy itt sikerült a leginkább újítani minden más táborhoz képest. Nemcsak az a szemlélet nyűgözte le a játékosok többségét, hogy a párhuzamos mesék helyett egy közös világba, egy közös városba helyezték az összes játékost, hanem az, hogy a har-

az időre idegszanatóriummal lépett elő, ahol a játékosoknak négy csapatba verődve (FBI, CIA, helyi rendőrség és média) a sötétben zseblámpával kószálva, az ápolitakat kihallgatva, elszórt cikkeket olvasgatva és egymással kommunikálva kellett rájönniük, hogy valójában ők is ápolitak, sőt, a csap-

Impresszum

Az Erioni Harsona független hírlap.
Felelősséget vállal: **Adras Tamon**

Szerzők:

Haril Lyedis - Torozon híreivel
Mervan atya - tájak, népek felelőse
Hilgenor - a Lar-Dorban tanult tudós fő
Nerina Dinn - az egyik kérdezőnk
Broggendag Pidban - a másik
Dzsenorhal - A Legendák Búvára
Százujj Galen - Ynev játékaival
Dolin Reval - fogadók ismerője
Elser mester - a magisztérium bölcse
Gilean Kadving - Az udvarok ismerője
...és még sokan mások.

lapunk kinézetéért felelős:

Gildorn T'Hogran

**Elkészült P.sz. 3689-ben, Alborne tercében,
az Ébredés havának 2. napján**

Köszönettel tartozunk minden közreműködőnek, és különösen az alábbiaknak:
A papírt a tiadlani illetőségű Naval kereskedőcsalád bocsátotta rendelkezésünkre.

Festékünk receptjét **Gunibar mester**, a híres törpe festőművész árulta el nekünk.

Erion hercege, maga **Escanor om Viniel** is támogatásáról biztosított bennünket.

atok egyetlen ember széthasadt tudatszilánkjai - s közben, ha igen szemfülesek voltak, kibontakozhatott előttük a szervezők alakította bolondok közös, Cthulhu elemekkel is tarkított tragédiájára is. A horrort leginkább ők maguk, mármint a megkattant NPC-ket alakító szervezők jelentették, akik a hangulatnak megfelelően kifestve, elképesztő színészi teljesítménnyel formálták meg a karaktereiket (a Lassút, a Gyávát, a Kislányt, az Anakronistát, stb.).

A tavalyi hagyományoknak megfelelően idén is volt fantasy CTF, azaz egymás vízipisztollyal való szétlövése és kergült rohangálás a kertben. Ám idén ehhez a szervezők nem csatlakoztak, amit a játékosok egy ösztűzzel bosszultak meg a játék végén - így a mesélők sem úszták meg szárazon.

Új programként jelent meg a Kincskeresés: a három csapat mindegyike kapott egy papírfecnit, amelyen egy versike (aka. riddle) volt. Ez vezette el a csapatot a következő papírhoz (és versikéhez) és így tovább, míg el nem érkeztek a kincsig - ami sajnos hűtött sör helyett csoki volt...

Két találkozózt is összeverbuváltak a szervezők: a tavalyi hagyományok alapján idén is Ynev világának szerzőit (Jan van den Boomen, Alan O'Connor, John J. Sherwood, Ian Russel, Harold Barouche, Keith Alanson) látták vendégül, valamint népszerű fantasy grafikusok (Zsilvölgyi Csaba azaz Max, Buttinger Gergely és Vigh Szabolcs) tartottak előadást egy másik alkalommal.

A versenymodul egyediségéből adódóan csapatdíjakból igen kevés került kiosztásra, de a díjakra nem lehetett panasz: igazi ajándékozónnal jutalmazták a szervezők a tábor résztvevőit egyéni teljesítményeik alapján. Az igazi meglepetés pedig egy bársonypalást volt, amit a hat nap során a versenymodul egyik NPC-je, a város egyik nagyura viselt, ám a díjkiosztón az egyik legjobb szerepjátékos vállára lett kanyarítva, aki boldogan vihette haza. Halkan megjegyzem, hogy ő volt a versenymodul két túlélője közül az egyik - a lesath oldalára állva végül annak legfőbb hadura lett...

Emlékezetes hat napon vagyok túl a magam részéről. A Rúna Tábor szervezőinek lelkesedése, kitartása és játékszeretete ezúttal is megmutatta, hogy miként érdemes szerepjátszani. Reméljük, hogy megtartják jó szokásukat, és jövőre újra találkozunk.

Fényképek és a lejátszott modulok hamarosan elérhetőek a www.runatabor.com-ról (legalábbis a szervezők ígérete szerint).

Varga "Jones" János

Erioni Harsona 6. szám. Az Erioni Harsona ingyenesen letölthető, háromhavonta megjelenő e-folyóirat, mely létrejött az Erioni Harsona munkatársainak közreműködésével:

Főszerkesztő: Kolozsvári Zsófia **Tördelés:** Szrapkó Zsolt **Grafika:** Czopkó Róbert, Grandpierre Dorottya, Horváth Károly, Lipták László, Pákh Dorottya és Sulyok Richárd. **Cikkíróink:** Csepeli Noémi, Kátay Gergely, Nagy Dániel, Dr. Petrétei Dávid, Sulyok Márta, Szalay Gergely, Varga János. **Külön köszönet** Gáspár Péter (Jan van den Boomen), Kornya Zsolt (Raoul Renier), Molnár Gábor (John J. Sherwood) és Dr. Pálincás Imre (Alan O'Connor) uraknak a szó- és írásbeli segítségért, **valamint BePének és az RPG.HU-nak a támogatásért és a tárhelyért.**

Az Erioni Harsona szeretettel várja az újságba illő anyagaitokat, a világgal vagy az újsággal kapcsolatos kérdéseiteket, véleményeteket az erioniharsona@freemail.hu címre.

A régebbi számokat és egyéb információkat a <http://member.rpg.hu/erioniharsona> címen találhattok.